

9/10

listopad - november
2010

ročník 80

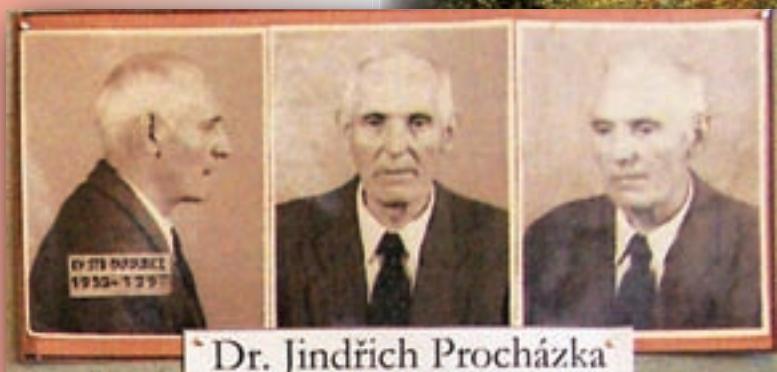
Rozsévač Rozsievac

Časopis Bratrské jednoty baptistů

Časopis Bratskej jednoty baptistov

„Na stezce spravedlnosti je život,
tato cesta
nesměřuje k smrti.“

Přísloví 12, 28

Vykonstruované
soudní procesy...

Téma čísla
**Hodnota
života a smrti**

Pán mi ukázal cestu

Marie Horáčková

Ve dnech 18. – 22.10.2010 zhlédli blanenští výstavu Bible, doplněnou grafickými listy světoznámého malíře Rembrandta, zobrazující především biblické výjevy.

Unikátní sbírku Rembrandtových reprodukcí k putovní výstavě zapůjčil nejmenovaný majitel. Dává ji k dispozici, aby se jí mohlo pokochat co nejvíce lidí.

„Toužil jsem po službě Bohu a modlil jsem se, abych poznal Jeho vůli pro svůj život a Pán Bůh mi ukázal cestu,“ říká bratr Petr Hamrozi o začátcích svého putování. S výstavou přijíždí do měst na pozvání církví v ČR i na Slovensku. Výstava Biblí vznikala postupně jeden a půl roku z darů a dnes obsahuje více než 150 exponátů pro děti, mládež i dospělé v sedmnácti jazycích, včetně češtiny. Unikátem je Bible ve formátu A3, v níž je každá kniha zapsána v jiném jazyce. Výstavu navštěvují nejvíce žáci a studenti škol. Mohou tak vidět písma národů, o jejichž existenci zatím neměli ani tušení. Mohou se dozvědět, že naše významné osobnosti oddaly svůj život Bohu (Jan Hus, J. Amos Komenský) nebo si prohlédnout svitek Tory z roku

ZVEME VÁS NA UNIKÁTNÍ
PUTOVNÍ VÝSTAVU
GRAFICKÝCH REPRODUKcí 100 RYTIN

Rembrandt
HARMENSZ VAN RIJN

BYLA JEDNOHO Z NEJVÝZNAVNĚJŠÍCH SVĚTOVÝCH BIBLE (NEJSTARŠÍ Z R. 1549 A 1556-1557) A BIBLIA A ZAJÍMAVOSTI O REMBRANDTOVI A VYBRANÝMI ODNOTNÉ CENY

1549 a jiné vzácné exponáty, staré hudební nástroje, noty apod. Petr Hamrozi zatím s výstavou zavítal do čtyřiceti obcí a

měst. Vernisáže výstavy v Blansku se zúčastnili představitelé města v čele s paní starostkou. K poslechu hrála hudební skupina Terebint. I vy se můžete stát pořadatelem této zajímavé výstavy.

Obsah

Pán mi ukázal cestu (M. Horáčková)	/2
Poklady (M. Tóth)	/3
Život i smrť z pohľadu večnosti (D. Uhrín)	/4
Žíjeme v čase umírání (M. Horáčková)	/5
„Odsudzují se...“ Výkonstruované soudní procesy s predstaviteľmi a kazateli BJB (L. Kucová)	/6
Čo so strachom? (P. Varga)	/10
Povodně v Čechách (M. a K. Matysovi)	/11
Domov na zemi nebo v nebi? (zob)	/12
Naše dny jsou vyměřeny (E. Titěrová)	/13
Vdovstvo (L. Kubová)	/14
Brat kazateľ Daniel Šaling - 90-ročný (Pej)	/15
Priáni k narozeninám (V. Pospíšil)	/16
Brat Jan Titěra členom komise BWG (M. Kern)	/17
Bible pro lidi (J. Škraňka)	/18
Zomrel Igor Andrej (J. Stupka)	/19
Misijní konference BJB v ČR (D. Kuc)	/20
Nové zbyty na Haiti (S. L.)	
Nová kniha: Baptické zásady, jejich kořeny a okolnosti vzniku (J. Gondáš)	
Inzercia rádio7 - rádio pre život	
Kurz - Manželská a rodinná poradenstv	
Postrehy zo stretnutia seniorov 2010 (V. Vološčuk)	
Hory - Vysoké Tatry - báseň, (V. Pospíšil)	
Dálkový vzdělávací program na Biblickém teologickém seminári v Peřehřimově (V. Donát ml.)	
To najkrajšie, to ešte iba príde	
- báseň (L. Fričovský)	

Časopis
Bratrské jednoty
baptistov v ČR
a Bratskej jednoty
baptistov v SR

Šéfredaktor Stanislav Králik.

Zástupca šéfredaktora Vlastimil Pospíšil.

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, M. Horáčková, K. Kvačková, E. Pribulová, E. Titěrová, J. Titěra, P. Varga

Grafická konцепcia časopisu
a prílohy ZRNIKO: © Anton Vrana.

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová,

M. Horáčková, L. Uhrinová a M. Matoušková.

Redakcia a administrácia:

Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 2 43 42 11 45.

E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádzza desaťkrát do roka.

Cena výtlačku 1,35,- Euro, predplatné na rok 13,50,- Euro + poštovné pre domáčich (ČR a SR) jednotlivých odberateľov 6,- Euro na rok.

Poštovné pre zahraničie 27,- Euro na rok.

Bankové spojenie:

ČR: Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840.

SR: SLSP Bratislava, číslo účtu 11489120/0900, var. symbol 888.

Platby zo zahraničia:

Názov účtu: Rozsievac - časopis Brat.jed.baptistov

Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika

číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900

S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC

REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU

Objednávky:

ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR,

Na Topolce 14, 140 00 Praha 4

SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR,

Súlovská 2, 821 05 Bratislava.

Uzávierka obsahu čísla 9/2010: 12. 11. 2010

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava

ISSN 023/6919 - MK SR 699/92

Poklady

(Lk 12,13 – 21)

Ked' sa káže o správcovstve, kazatelia zvyčajne hovoria o niekolkých bodoch: o prírode – mali by sme sa dobre starať o Božie stvorenie, o čase – svoje dni by sme mali využívať rozumne, a o talenoch – dary, ktoré máme, by sme mali používať v prospech Božieho kráľovstva.

Skôr či neskôr sa kazatelia dostanú aj k štvrtému bodu: pokladu. Budú kázať o peniazoch. Tak to aj má byť, hoci sa pri tom začíname vŕtiet na stoličke. Aj sám Ježiš o tom často hovorí. V podobenstve o bláznivom boháčovi sa s veľkou rozhodnosťou vyjadruje k našim úctom v banke a našim pokladničkám.

Aby sme pochopili, o čo tu Ježišovi ide, vyjasnite si, o čo v tomto podobenstve nejde. Nejde tu o výčitky roľníkovi, že zožal obrovskú úrodu. Ak je roľník schopný a usilovný muž, ktorému sa darí, tak mu to prajme. Ježiš mu tu nevyčítá ani to, že dopredu myslí na svoj dôchodok. Bol by blázón, keby to nerobil.

Bláznom je preto, že prepadol klamstvu, ktoré pokúša najmä bohatých. Úspech ho učičíkal do falosného pocitu istoty. Začal veriť, že pozemské bohatstvo ho dokáže urobiť šťastným a dá mu istotu. Neuvedomoval si, aké pominuteľné a neefektívne bohatstvo býva. Tak ako kuchár, ktorý si myslí, že zástera ho ochráni pred ohňom v kuchyni, aj roľník veril, že bohatstvo ho ochráni pred hlbokou duchovnou krízou, ktorej musí čeliť každý. Ked' v noci na dvere zaklopala smrť, nedokázal si ju kúpiť žiadnymi peniazmi na svete. Roľník si za svoje bohatstvo zbytočne uskladnené v nejakej stodole nekúpi Boha, voči ktorému sa prehrešil.

Tým, že roľník veril svojmu bohatstvu a hromadil si ho, nezostalo mu v živote žiadne miesto pre Boha ani pre chudobných. V jeho plánoch a snoch nehrali žiadnu rolu (Mt 6,18 – 19). Išlo o materialistickeho ateista, ktorý sa nazdával, že je kresťan. Neuvedomoval si, že bez Boha a Božieho plánu s nami si za peniaze v tomto ani budúcom živote šťastie nekúpi.

Všimnite si, prečo v tú noc Boh požiadal o roľníkov život. „Tak bude s každým, kto zhŕňa poklady pre seba a nie je bohatý v Bohu“ (v. 21). Pre Lukáša, ktorý zdôrazňuje, že Ježiš bol tou dobrou správou pre chudobných, byť bohatým v Bohu môže znamenať len toľko, že musíme odrážať Božiu štedrosť.

Miroslav Tóth

kazateľ zboru Miloslavov

Život i smrť z pohľadu večnosti

Ked' som prešiel bránou cintorína, vošiel som do iného sveta. Zrazu som bol obklopený množstvom ľudí rôzneho veku ako na Václaváku, všetko ostatné však bolo iné. Pozostalí priniesli kvety, zapálili sviečky, zaspomínali si na tých, ktorí ich predišli. Aj ja som si zaspomínal na svojich rodičov. Odpočívali ďaleko, ale moje myšlienky tam zaleteli rýchlosťou svetla. Ich život mal zmysel. Žili podľa piesne, ktorú ani nepoznali: „Nech nás tí, čo prídu po nás, nájdú verných...“ Priviedli nás k Prameňu života. Odovzdali nám štafetu, aj keď neboli dokonalí, zdaleka nie. Odovzdali nám oheň živej viery, nie popol bezduchej formy. Ale ten tajuplný prechod už majú za sebou. Teraz nasledujeme my. Kto vie kedy. Taká je obyčaj.

Pomalým krokom som premeriaval cintorín, moje myšlienky však boli rýchlejšie. Oči, uši, myseľ i srdce sa usilovali zachytiť niečo nadčasové, niečo večné na mieste, kde nám všetko pripomína, že sme len zlomkom v čase. Stovky nezmyselných myšlienok a otázok som nosil vo svojej ľažkopádnej hlave. A zmestil sa do nej ešte aj chaos. A v srdci som mal zmätok. Ale nasával som celú tú atmosféru cintorína v nádeji, že niečo dôležité moje srdce zachytí a myseľ sformuluje.

Tak podobne skončíme tu na zemi všetci, len v inú dobu, za iných okolností, na inom mieste. Len iní budú za nami plakať. Akú cenu má život? Aký je jeho zmysel? Čo po nás zostane? Čo nás čaká? Čo asi Boh prežíva, pozorujúc tolké túlavé duše po cintorínoch?

Všetko som pozorne sledoval. Stovky, možno tisícky hrobov, množstvo ľudí, plno kvetov a tie svietielka, pole sviečok i kahancov. Videl som ich z diaľky, aj keď boli malé, tma ich krásu len zvýraznila. Aspoň taký úžitok je z tmy.

Za plotom boli paneláky a v nich pokojný život, možno, aspoň sa tak zdalo. Aj telá tých, čo sú za tými oknami, sem raz privezú. Tak taký je kolobeh života – začiatok v pôrodnici, koniec pod sviečkami. O čom to celé je?

Počúval som ticho v snahe zachytiť hlas Všemohúceho. Počúval som smútočnú hudbu, ale aj vzdialený hluk života, ktorý plynul ďalej do neznáma. Húkala siréna, požiarnici sa ponáhľali, ako vždy. Išli zachraňovať majetok, možno aj životy, ktoré

aj tak raz vyhasnú, skôr alebo neskôr. Z opačnej strany sa ku mne dral hluk z diaľnice. Niektorí z nich sa ponáhľali ešte na hroby, iní už domov, možno dorazia. Ved' aj to sa občas stáva, že cestou od hrobu milovaných zhasne niekomu svieca života.

Rozhodol som sa všímať si náhrobné kamene. Možno majú čo povedať. Čo kus, to iný. Tie, ktoré sa na seba podobali, mali zaručene iný nápis, iné mená, iný vek tých, čo odišli. A tá rozmanitosť tvarov! Ale len niektoré boli originálne a vkusné zároveň. Niektoré iba starostlivo vypracované a ošetrené. Niektoré mená na nich boli také slávne, že ich nájdete aj v učebničiach dejepisu. Na mikulášskom cintoríne je takých mien viac. Na jednom kameňi nájdete vytесané meno hrdinu, ktorý krátko pred skončením nezmyselnej vojny bránil svojím telom most. Neviem, či sa mu to podarilo, ale stálo ho to život. Aky to ušľachtlivý čin – položiť život za most. Niektoré náhrobné kamene zas zničil Zubčas, iné ruky vandalov. Čo majú z toho, ved' aj oni skončia podobne, ich telá v zemi, mená na smetisku dejín. Boli tam aj hroby bez mien. Niektoré hroby miesto náhrobného kameňa zdobili kusy pozváraných plechov a drôtov, nevkusný produkt zámočníckej dielne. Nech tam radšej kvitne tráva, čo produkuje kyslík pre žijúcich.

Potom som sa pristavil pri centrálnom kríži cintorína. Bol na ňom zobrazený Ježiš. Smutne sa „pozeral“ na množstvo sviečok. Aj ľudia sa pristavovali a obdivovali ich, iní aj fotili. Celú tú nevšednú symbiózu kríza, sviečok i zástupu som so záujmom sledoval. Napnute som pozoroval neverbálnu komunikáciu živých pod krížom. Máloktorý pozrel hore na kríž. Ale všetci obdivovali blikajúce sviece. Chceli to stihnuť skôr, než zhasnú. Majú ešte menšiu životnosť ako my. Ľudia mlčky obdi-

vovali blikajúce svietielka, avšak večné Svetlo sveta si nevšímal. Bolo mi z toto veľmi, veľmi smutno. Nikto nepozeral na kríž, ani na oblohu, dielo Všemohúceho. Všetci pozerali zanovito k zemi, do ktorej sa aj tak raz dostanú.

Potom som sa ešte vybral cesťičkami cintorína hľadať niečo, čo by mi dávalo zmysel. Neviem, ako dlho som takto hľadal zmysel bytia, len som si zrazu všimol, že cintorín rýchlo vymiera. Ostali už len tí, ktorých sem priviezli, a ešte niekoľkí, ktorí sa pozabudli. Rázne som vykročil k bráne, dúfajúc, že ešte nebude pod zámkom. Vrátil som sa do normálu.

Na druhý deň som urobil ešte jeden pokus. Znova som navštívil cintorín. Tentoraz vojenský, na kopci, za bieleho dňa. Bol bez plota, aj psy do neho mali prístup. Celé mesto ležalo pod nohami hrdinov a vôkol nádherné dielo Stvoriteľa. Už to nebolo také pestré ako v predchádzajúci deň. Na tomto cintoríne čo hrob, to „rovnošata“, ako za živa. Pekne vyravnáni za živa i za mŕtva. Zomierali podobne, gulkou tých na opačnej strane. Všetci zomierali oblečení v zelenom a sfarbení do červena vinou iných. Niektoré náhrobky boli ozdobené originálnymi menami. Ale tisícky z nich mali rovnaké priezvisko „NEZNÁMY“. A nebolo takmer nikoho, kto by im priniesol kvietok. Len jeden tínedžer s igelitkovou chodil medzi tými neznámymi a venoval aspoň niektorým z nich plamienok. Ešte jedna zvláštnosť ma tam zaujala. Obdaleč stál nádherný hrob armádneho generála. Tvár vyobrazená z chladného bronzu. Za živa bol niekým, to mu však nepomohlo, aj jeho čas vypršal.

Priznám sa, aj na mňa je toto množstvo deprimujúcich úvah prveľa, v kolobehu normálneho života nás mnohé ani nenapadnú. Urýchle-

ne som potreboval vytriediť a učesať tolké absurdné a divoké myšlienky a protichodné emócie. Z môjho vnútra sa drali otázky: „Čo mi chce Boh týmto všetkým povedať? Pred čím ma chce varovať? Aké dobro v nás prospech sleduje na pozadí tejto smutnej až bolestivej reality života?“ Poviem to úprimne na rovinu: pokiaľ by mi Boh na tých uhladených miestach odpočinku nepripomínał už dávno vyriecknuté slová života, zmocnila by sa ma neopísateľná panika a úzkosť z toľkej bezvýznamnosti, nezmyselnosti, bezcennosti a marnosti života. Zdalo sa mi, akoby mi Pán Boh opakovane spieval mohutný refrén: „Nemôžeš izolovať pozemský život od večnosti, stvoril som ťa pre večnosť.“ Začalo sa mi ľahšie dýchať, už ma negniali hora zúfalstva z beznádeje.

Zdá sa, že na Boží „refrén“ na niekoľko rokov zabudol aj múdry kráľ Salamún. Stal sa z neho úspešný budovateľ nádhery a konzument života a jeho radovánok. Potom ale celé to svoje snaženie sa a „vyhadzovanie si z kopýtka“ smutne, ale výstižne zhodnotil: „Márnost nad márnost.“ Život odtrhnutý od večnosti je nezmyselným bytím, nekonečným tápaním sprevádzaným bolestnou prázdnotou. Taká je zdrujvajúca realita.

Apoštol Pavol trafil priamo do čierneho, keď povedal: „... mne je žiť Kristus a zomrieť zisk.“ Vystihol to jednoducho a geniálne. Nedepriamuje ma už márnost života. Naopak, tento pohľad na realitu života a smrti ma plní radostou, nadšením a odhodlaním pomôcť aspoň niektorým k zmysluplnému žitiu.

Tak takáto je pravda o zmysluplnom živote: jedine Pravda, ktorou je Pán Ježiš Kristus, jedine pravda o Ježišovi Kristovi a jedine pravda vyslovená Ježišom Kristom dáva do súvisu nás časné a večné život. Jedine ukrižovaný a vzkriesený Kristus je odpoveďou na úprimné otázky bytia. Jedine v Kristovi je aj smrť bezvýznamných krásna, lebo tam na druhej strane im povedia: „Vitaj doma!“

A Ježišom vyslovená pravda je: „Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v Noho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze Noho. Kto verí v Noho, nebude odšúdený, ale ten, kto neverí, už je odšúdený, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho.“ (Ján 3,16 – 18) **Uver, kým nie je neskoro.**

Ing. Dušan Uhrin

Žijeme v čase umíráni

Marie Horáčková

Během našeho života se přítomností smrti příliš nezabýváme. (A přece, jen se člověk narodí, již ke smrti spěje.) Jedině snad v čase, kdy procházíme nějakou těžkou zkouškou. Bud nám odejde blízký člen naší rodiny, nebo sami vážně onemocníme. Smrt s naším životem přímo souvisí a my nikdy nevíme, kdy nastane nás čas odchodu k Pánu. Uvědomují si velmi citelně Boží blízkost v každou hodinu a jak jsem na Něm závislá. Skutečnost, že Pán Bůh oslovil i mne a já se k Němu směla přimknout, je pro mne to nejdůležitější v životě. Následuje odevzdání se cele do Jeho milosti. V Něm je jediná naše záchrana a vše ostatní, čemu lidé přikládají zvláštní význam v záchranné životu, je nepodstatné.

Oba zmizeli

Nedávno jsem byla přítomna na pohřbu manželky jednoho našeho známého, který je nevěřící. Několik měsíců před její smrtí navštívil nás známý mého manžela a žádal jej o modlitby za svou těžce nemocnou ženu. Modlili jsme se za ni. Po nějakém čase se chtěl můj manžel zeptat na zdravotní stav této paní. Zazvonil u dveří, ale nikdo mu nepřišel otevřít. Říkal se mezi lidmi, že oba „zmizeli“.

Cesta za uzdravením těla.

Teprve na pohřbu jsme se dozvěděli, že nemocná žena našla ve svém zoufalství na Internetu nabídku cesty do Peru, kam se dnes někteří lidé vydávají za účelem zbavení se chorob působením tamějších šamanů. Na místě podstoupí několikadenní vyčerpávající pouť pouští a pralesem, zúčastňují se seancí a meditací, během nichž pijí nápoje šamanů, obsahující omamné látky s halucinogenními účinky. Tyto látky prý odstraňují pocity úzkosti a u pacientů v závěrečném stadiu rakoviny vyvolávají efekt, který pacientům pomáhá vyrovnat se s nadcházející smrtí. Žena odcestovala s nadějí, že léčitelské působení šamanů ji choroby zbaví, ona se uzdraví a bude opět všechno v pořádku.

Realita byla ale zcela Jiná.

Jak velice se ta žena mylila! Šaman ji už nepřijal, protože prý už přijela pozdě. Uchýlila se tedy do nějakého hotelu, kde upadla na dlouhou dobu do bezvědomí a tam za ní přijel její manžel. Na tomto místě nakonec zemřela.

Někdo snad může říci: „Kdyby přijela do Peru dřív, šaman by jí pomohl a uzdravil by ji.“ Ano, i to je možné, ale jakou cenu by musela žena za uzdravení svého těla zaplatit? Tady nejde o peníze.

Bud žijeme v Boží přítomnosti, nebo bez ní.

My křesťané víme, že jakékoli naše spojování s okultními praktikami Pán Bůh nenávidí, a víme také proč. Spojením s takovými praktikami bychom se totiž vydali na cestu do nepřátelského tábora, směrem ven, vzdali bychom se Boží ochrany. Jiná strana už k výběru není. Bud žijeme v Boží přítomnosti, nebo bez ní. Jak jinak zní svědectví mnohých věřících lidí, kteří procházejí těžkou zkouškou své nemoci a stále vydávají svědectví víry všude tam, kam je Pán posílá. Jsou slabí a přece silní v Pánu Ježíši Kristu. Věrné je to slovo z listu Římanům 10,9: Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“ A dále čteme v evangeliu Matouše, v 11. kapitole, od 29. verše: „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce a naleznete odpočinutí svým duším. Vždyť mé jho netlací a břemeno netíží.“ Když bolí tělo, bolí i srdce a jestli by někdo neměl naději v Pánu Ježíši Kristu, propadá panice a hrůze v čase posledním, kdy mu žádný člověk už nepomůže.

Ale Pán nám posílá slovo o pokoji i v těžkých chvílích života, kdy už sami nemůžeme dělat vůbec nic. Jedině Jeho mocí a Jeho milostí jsme zachráněni. I když je nám velice krušno a bolí nás rozloučení s našimi drahými, přece víme, koho jsme přijali a komu věříme. Ten nás jistotně vezme do rukou a přivede nás do svého království. On je toho mocen. Jak velikou v Něm máme naději v čase umírání.

„Odsuzuji se...“

Vykonstruované soudní procesy s představiteli a kazateli BJB

Procesy s baptistickými kazateli v 50. letech 20. století spadají do širších dějinných událostí spjatých s politickými změnami Československa poválečného období. Komunistický převrat r. 1948 přinesl do života společnosti zásadní změnu, která se neblaze dotkla také života církví a náboženských společností, včetně Bratrské jednoty baptistů. Nešťastný dopad na sbory BJB měly státem přijaté nové církevní zákony v r. 1949, kterými se Jednota stala státem uznanou církví. K nastalým represím BJB patřilo zastavení činnosti Svazu baptistické mládeže, zrušení teologického semináře vedeného Dr. Jindřichem Procházkou, zákaz vydávání časopisu Rozsévač a mnohé další. Počátkem 50. let se státní orgány nově zaobíraly úvahami o likvidaci svobodných církví. Na svobodné církve byl vyvýjen stupňující se tlak na snížení jejich sborů a počet kazatelů. Státním úřadem pro věci církevní (SÚC) se v r. 1952 chystala likvidace Církve adventistů sedmého dne. V případě úspěchu se obdobným způsobem mělo postupovat proti Jednotě baptistů a Evangelické církvi metodistické.

V době ovšem teprve schvalování zákazu církve adventistů v srpnu r. 1952 měly sbory BJB již z velké části své kazatele ve vězení.

Perzekuce baptistů si našla jinou cestu.

Na jaře r. 1952 došlo v Pardubicích k zatýkání menší skupiny lidí, kteří v letech 1948-1949 rozmnožovali a šířili proti nastupujícímu režimu letáky. Některí z této skupiny zatčených měli blízké kontakty se sborem BJB v Pardubicích, kde tehdy sídlilo ústředí BJB v čele s jejím předsedou br. kaz. Řičařem. Dosud není přesně známo, jakým způsobem – zda-li důvěrnickou cestou nebo při výsleších této skupiny – se k StB dostal smyšlený výrok o tom, že u br. kaz. Řičaře se shromažďují špionážní zprávy, které pak zaslíl do Spojených států. Víme jen, že se této smyšlenky StB chytla a na tomto podkladě zkonstruovala politickou kauzu s baptistickými kazateli. Zatčením br. kaz. Řičaře 27.5. 1952 byla spuštěna akce „Kazatel“, která vyvrcholila dvěma vykonstru-

ovanými procesy v létě r. 1953, na nichž bylo odsouzeno 9 českých a 2 slovenští kazatelé k trestům odňtí svobody v celkové výši 57,5 let. V tomto článku si chceme připomenout některé dramatické okamžiky a zásadní předěly oněch dní, kdy BJB stála blízko „zkázy“. Nevyhneme se ani zmínkám o utrpení, které na tehdejší kazatele a činitele Jednoty dolehlo.

Jen několik dní poté, co byl v květnu r. 1952 zatčen br. kaz. Řičař, se tehdejší tajemník BJB br. Burget odebral na SÚC, aby zjistil, co se s br. Řičařem stalo. V té chvíli ještě netušil, že následující den po své návštěvě církevního úřadu bude zatčen také Dr. J. Procházka.

Dva dny po zatčení Dr. Procházky pak br. Burget napsal Michalu Kešjarovi, tehdejšímu předsedovi Jednoty na Slovensku, dopis, z něhož vyjímáme:

Milý bratře Kešjar, oznamuji Ti, že v pondělí 26. května byl zatčen bratr Řičař a v úterý 3. června odvezla tajná policie Dr. Procházku. Oba jsou zavřeni a nevíme, kde. U bratra Řičaře byly dva dny prohlídky a veškerý materiál sborový a Ústředí je odvezen. Já osobně čekám podobnou návštěvu, protože se zdá, že je to namířeno na církevní funkcionáře... Neříďte žádnou korespondenci do Pardubic, nýbrž do Prahy. Zatím, než bude znám zástupce Jednoty, pište do Prahy, Stalinova 68. Nedávejte moji osobní adresu. Moje pošta je cenzurována. Toto opatrně sděl všem kazatelům na Slovensku. Prosím, abyste co nejméně psali a to to nejnutnější, protože není radno příliš psát. A pak opravdu, než kdosi převeze správu Jednoty, budu tím zatížen.

Pozdravuj a modlete se za nás zde, zvláště za ty bratry dva. V lásce Boží, Cyril Burget.

V tomtéž týdnu, ve kterém byl zatčen br. Dr. Procházka, byl br. Burget znovu volán na církevní úřad. O zoufalé situaci, v jaké se vedení Jednoty ocitlo, vypovídá v dalším dopise br. Kešjarovi.

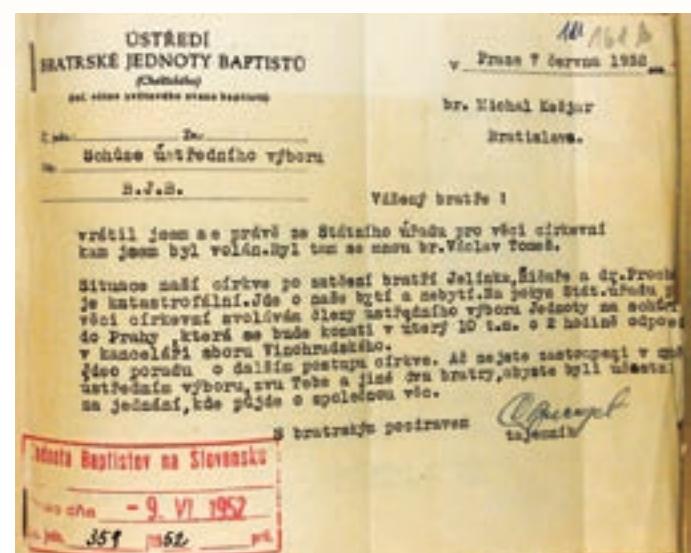
Vážený bratře, vrátil

jsme se právě ze Státního úřadu pro věci církevní, kam jsem byl volán. Byl tam se mnou bratr Václav Tomeš. Situace naší církve po zatčení bratří Jelínka, Řičaře a Procházky je katastrofální. Jde o naše bytí a nebytí. Na pokyn Státního úřadu pro věci církevní svolávám členy ústředního výboru Jednoty na schůzi do Prahy... Jde o poradu o dalším postupu církve. Ač nejste zastoupeni v současném výboru církve, zvu tebe a další dva bratry, abyste byli účastní na jednání, kde půjde o společnou věc. S bratrským pozdravem, tajemník Burget.

Schůze výboru ústředí se konala 10. června, 1952. Na ní br. Burget sděloval, že Jednota je bez vedení, a informoval, že si bude muset zvolit nového předsedu, který by vešel ve styk s církevním úřadem. Na schůzi se rovněž projednávalo prohlášení k nastalé situaci, které bylo již předem připravené SUCem, a které zahrnovalo odsouzení zatčených kazatelů Řičaře a Procházky. Bratři výboru byli vystaveni nezměrným hrozbám a tlaku ze strany státních orgánů, aby prohlášení odsuzující oba vězněné bratry podepsali, i když jejich vyšetřování bylo teprve na samém počátku. Na schůzi se br. Burget ostatním svěřil, že on sám očekává zatčení, a dodal, že ostatní to mohou očekávat také. Musely to být velmi dramatické a krušné chvíle.

Týden po schůzi ústředí v Praze se na popud církevního úřadu konala ve Vlkýřovicích schůze kazatelů, na které se br. kaz. Burget stal dočasně předsedou ústředí Jednoty. Ve funkci předsedy setrval pouhých devět dní, než také jeho StB zatkla a uvěznila. Mezitím byli Státní bezpečností zajistěni bratři kazatelé M. Kešjar a J. Mikulenčák. Po uvěznění kazatele Burgeta koncem června r. 1952 se zatýkání dalších kazatelů nabalovala jedno za druhým. Koncem roku 1952 mělo již 9 z celkem 18ti syste-

Z korespondence br. Burgeta...

mizovaných sborů v Čechách a na Moravě své kazatele ve vězeňských celách. Za této situace se BJB zdála být zcela ochromena a po zatčení br. kaz. Burgeta zůstala prakticky bez svého vedení. Ve výboru ústředí zůstali čtyři bratři. Tři z nich (J. Dvořák, V. Pospíšil a V. Dyba) působili na Moravě, zatímco jediný br. V. Tomeš byl činný v Praze. Církevní úřad jako zmocněnce k zajištění rádného chodu duchovní a administrativní správy Jednoty ustanovil v říjnu r. 1952 právě br. Václava Tomeše.

Mezitím pokračovaly výslechy začleněných bratří, které StB lživě obvinovala z toho, že získávali zprávy o průmyslu a zemědělství, které měli údajně předávat cizí státní moci. Br. kaz. Mikulenčák později, když žádal o rehabilitaci, napsal soudu o svých výsleších:

Vyšlo: Bylo mi kladené za vinu,...že jsem podával špionážní zprávy pro západní mocnosti. Prohlašuji znovu, co jsem tvrdil po celých 13 měsíců ve vyšetřovací vazbě, že jsem nic takového nedělal a ani nevěděl, že by ostatní kazatelé naší církve v čele s kazatelem Janem Říčárem z Pardubic nějaké špionážní zprávy měli podávat a také ode mě nikdo takové zprávy nepožadoval. Pak ve vyšetřovací vazbě ode mě žádali, abych aspoň prohlásil, že jsem o tom věděl, že to druzí dělali. Prohlásím-li to, takže hned

Kazatelé z 2. procesu...

půjdu domů a pak budu předvolán jen jako svědek. Když jsem prohlásil, že přeci to nemohu říci, když jsem o ničem nevěděl, tak nastalo donucování různými tresty a hrozbou, že se nikdy nedostanu domů. Jiní, kteří se přiznají, že půjdou domů a já že tam zůstanu. A pak také temnice na 48 hodin. A když jsem v temnici upadal vysílením až do bezvědomí, ani potom nepřestali mě trestat.

Některý, zrovna první výslech, trval 8 dní a nocí za sebou. Za těch osm dní a osm nocí jsem neseděl ani neležel, samo sebou nespal a o jídle ani nemluvě. Jiný výslech zase přes týden večer od 8 hodin do rána do 6 hodin a ve dne do temnice. Toto co uvádím je jen nepatrná část z toho, co jsem musel nevinně zakusit. Již jsem prohlásil, že lepší jsou na tom ti, kteří opravdu něco trestného dělali, nebo když se přiznají, tak mají již pokoj a pak jen odpykávají si po odsouzení trest. Na soud se vlastně čekalo jako na vysvobození.

Bratři kazatelé byli umístěni v celních krajské správy StB v Pardubicích a jednotlivě voděni k výslechům. Vyšetřování kazatelů probíhalo od jejich zatčení v léti r. 1952 do dubna r. 1953, kdy s nimi byly sepsány závěrečné protokoly. Br. kaz. Ričář o svém vyšetřování vzpomíná:

Celou dobu vyšetřování mě provázel hrozby, které na mne působily

Rozkaz k zatčení 8. 11. 1998 <hr/> <u>strážník Miroslav Jancík</u> <hr/> úřední číslo karty a výroku doby <hr/> na aktuální počtu se posledním výroku <hr/> datum: _____ dny: _____ měsíc: _____ rok: _____ <hr/> konzultace: _____ (zájem o poslání prohlídky úřadu)	zatkniče: Přezdívka: <u>Václav Novotný</u> Tel.: <u>21 311 11 11</u> místo až pravidla: <u>pr. 31. května 20</u> ře. v bytovém domě v bytovém <u>po. 100, 4. patr.</u> výrobek: <u>černobílý</u> telefon: <u>21 311 11 11</u> adresu: <u>č. p. 100, ulice 31. května</u> aktiva: <u>č. p. 100, ulice 31. května</u>
o povolení a všechna potřebné finanční prostředky poskytl: <u>Jan Novotný</u> <hr/> rozkaz podepsal: <u>Miroslav Jancík</u> - 11.11.1998 je mi pochopeno, že	
	

Rozkaz k zatčení

větším nátlakem než tělesným bitím. Měly stále stejný obsah! „Jestli nepodepíšete protokol, jestli se odvážíte před soudem změnit slovo ve výpovědi, jestli se nenaucíte nazepaměť celý protokol, atd., atd. zničíme celou vaši rodinu; zavřeme všechny vaše modlitebný vaši církve, naděláme z nich hospody; všechny vaše kazatele, kteří jsou na svobodě, nasadíme do výroby, případně pozavíráme; způsobíte svým odporem, odpíráním naší koncepce protokolů, likvidaci celé vaši baptistické církve. Takovéto hrozby spolu s hrubými osobními urážkami působily na mne zdrcujícím způsobem a vyšetřující orgány toto tendenčně používaly. ...Když mi pak ještě několikráté bylo připomenuto, že za svoje činy budu odsouzen ke ztrátě svobody nejméně na 20 let, stal jsem se zcela apatickým. Začínalo mně být jedno, co podepisují.

Během měsíců trvající doby vyšetřování byl odpor kazatelů přiznávat smyšlená obvinění systematicky a cílevědomě lámán. Kdykoliv výpovědi nezypadaly do daného schématu, opakovaly se výslechy tak dlouho, až vyčerpáním a otupením vyslychaní kazatelé přistoupili na upravenou stylizaci vyšetřujících orgánů v rozporu s jejich původními výpořeďmi. Způsob vyšetřování, hrozby a nátlak, který byl během vyšetřování vazby na kazatele vyvíjen, je vedl až na pokraj nervového zhroucení. Jeden kazatel, br. V. Jersák, to psychicky neunesl a následkem vyšetřování se dostal do psychiatrické léčebny v Bohnicích. Nemohl se zúčastnit hlavního přelíčení a byl proto souzen zvlášť o tři měsíce později než ostatní. Jeden postoj se však

Kazatelé z 1. procesu...

vymyká všem ostatním. Tím byl po-
stoj br. kaz. Mikulenčáka, kterého
psychický nátlak, hrozby ani velmi
tvrdý způsob vyšetřování, kdy byl
zavíráno do temnice, nezlomil. Také
později u soudu žádné doznání ke
smyšlenému obvinění neučinil.

Vedle vyšetřování vězněných kazatelů probíhaly také četné výslechy bratří a sester, kteří zatčeni nebyli. Orgány StB mohly sebrat člověka, odvézt jej a vyslychat až 48 hodin. Pro vyslychané to byly zdrcující chvíle. Na vyslychaných bratřích a sestrách na svobodě se totiž požadovala vynucená svědectví v ne-
prospěch vyšetřovaných kazatelů o jejich špiónážní činnosti.

Br. kaz. Vaculík byl takto vysly-
chán celkem třikrát.

**Ještě před konáním hlavního lí-
čení s vězněnými kazateli napsal
ministru Bacílkovi dopis, aby jeho
zmanipulované svědectví nebylo
na soudu proti kazatelům použito.
Z něj vyjímáme:**

Vážený pán,
pan Karol Bacílek, Minister S.N.B.

Dňa 17. a 18. sept. 1952 bol som
vyšetrovaný orgánmi SNB z Par-
dubic vo veci predstaviteľov cirkvi
Baptistov v ČSR a podpísal som
sľub, že o tom nikomu nič nepre-
zradím. Myslím, že voči Vám, ako
navyššiemu orgánu SNB tento sľub

nie je záväzný, resp. Vás prosím pre
tento prípad o jeho suspendovanie.
Dosiaľ som ho striktne dodržal.

Priebehom 48 hodinového vyšetro-
vania malo sa dokázať, že v Pardubi-
ciach uväznení zástupcovia baptistov
na cirkevnej konferencii vo Vavrišove
roku 1947 vyzvali kazateľov cirkví,
aby „získavalí zprávy zo všetkých
odborov a závodov priemyslu, tech-
niky, hospodárstva, dopravy atď.“ a
posielali ich do ústredia pre zahrani-
čie; a že som pri tom bol a toto po-
čul. Nikdy som nič takého nepočul a
takéto jednanie bolo a je mi cudzie.
Preto som to nemohol dosvedčiť.

Nakoniec pán vyšetrujúci sám
zostavil do zápisnice takéto prizna-
nie a žiadal, aby som to podpísal.
Obišla ma hrôza. Uvedomoval som
si, že by som sa týmto podpisom
dopustil judášskeho činu, že by som
zradil nevinnú krv. Rozhodne som
odoprel svoj podpis. Vyšetrujúci bol
spočiatku ochotný škrtnúť niektoré
slová, ale potom vyhlásil, že sa s ním
nezmlúva. Vyhlásil, že podpísat ne-
musím, ale že ponesiem následky.
Sľubmi a vyhrázkami a mojimi skuto-
čnými alebo pripísanými chybami
donútil ma, takmer 74-ročného starca,
nemocného po infarkte myocar-
du a diabetes mellitus, vyčerpaného
dvojdenným výsluchom a zastraše-
ného duševným terorom, že som zá-
pisnicu podpísal. Bol som prepustený
a dotackal som sa domov.

Od tých čias nemám pokojnej chvíľ-
ky. Nechcem, aby mojím vynúteným
podpisom bol súd zvedený k chyb-
nému rozhodnutiu. Odvolávam týmto
svoj podpis, pokial ide o zmienenú
sentenci a prosím, aby jej nebolo
pri súdnom vyšetrovaní použité ako
by mojej výpovede.

Moje zdravie je podryté, srdce sa
mi trásie a bolí ustavične a nie som
schopný súvisle myslieť. Som si ve-
domý, že podpisom nepravdivého
výroku som sa dopustil krivdy proti
ľuďom i pred Bohom a že nikdy ne-
budem mať pokoja, ak by tento „vý-
rok“ mal byť pri súde uplatňovaný.
Vždy ešte dúfám, že pán vyšetrujúci
bude postupovať podľa pravdy, ktorú o tomto prípade dobre pozná a
že nebude chcieť dokazovať právo
neprávom...

V oddanej úcte... K. Vaculík

Orgány StB ovšem na tyto pros-
by br. kaz. Vaculíka nedbaly a jeho
donucené svědectví u soudu zahr-
nuli. Věznění kazateli byli po roční
vazbě souzeni ve dvou skupinách.
Soud s první skupinou, nazvanou
„Procházka a spol.“ se konal 26.-27.
června 1953 v soudní síni v Chrudi-
mi.

V ní byli souzeni za trestný čin vy-
zvědačství bratři Říčář, Procházka,
Burget a Kešjar.

Zaloba je vinila z údajného vyzvíd-
ání informací a zpráv charakteru
státního tajemství, jež měli vyzra-
dit cizí státní moci reprezentované
americkým ústředím Světového
svazu baptistů. Br. Říčář byl navíc
souzen za trestný čin velezrady, za
který jak stojí v rozsudku, mohl být
uválen i trest smrti. Br. Říčář byl od-
souzen k 18 letům, Dr. Procházka
k 12 letům, br. Burget k 7 letům a br.
Kešjar k 5 letům vězení. Později jim
všem kromě br. kaz. Burgeta byly
na základě amnestie tresty sníženy.
Kazatel Burget se toho již nedočkal,
neboť v důsledku špatného zachá-
zení a zanedbání lékařské péče
4. února 1954 ve valdické ústavní
nemocnici zemřel. Okolnosti jeho
smrti nebyly nikdy prošetřeny a také
urna s popelem nebyla rodině nikdy
vydána.

9/ Projev zvoleného předsedy Rady starších.

Mili Bratří a sestry,

shromáždili jsme se na náš celostátní konference sborů a radujeme se z toho, že můžeme být znase pohromadě Slováci a Češi. Naše organizační spojení bylo přerušeno okamžitě u utvoření Slovenského státu a pak v roce 1947 utvořením Náboženské obce baptistů na Slovensku. Přesto však naše náboženské bratrské vztahy trvaly stále.

Náš nový organizační řád nám upravil cestu k scéne a ke společné práci v církvi. Toto spojení poslalo obě větve rostoucí z jednoho kmene, jehož ještě Pán Ježíš Kristus, k velkým úkolům v církvi a ve státě. V církvi, že se budeme poslovat v dřevi na Boží vinici a ve státě v poctivé práci v budování lidového sítíku ve službě lidu.

Máme mnoho důvodů k věřnosti našemu Pánu, že nás provází po celé uplynulé léta. Byla to léta mnoha zkoušek, jimiž zatěžoval Pán Boh naši víru, ač nikdy ji slabý byla. On byl vždycky a hrozně k nám pomocí. Na nás ještě, abychom v pokope přiznali své nedostaty, aby byly a hříchy a vyprosili si nám milostivého Boha odpustění.

Jeho milost ve vuké miff se ovrátila v naší církvi i v nedávné době, kdy nám bylo procházeti údolí stína a zkoušek a kdy se věřící osvědčili jako věrní lidové své církve. Věřme, že po předstílých zkouškách vyrostou naděje církve v krájení Bohem oddaný sálek, který poskytne útěk své práce jak ve svém souladu, tak v kázání četného evangelia a svědeckého života, proclívající na základě slova Božího, tak i svému národu v poctivé a svědomitě práci na všech jeho pracovištích.

Naše členstvo se s radostí zapojilo na všech stranách jak do místové a kulturní činnosti, tak v doplnění svých občanských povinností a můžeme směle říci, že jsou vzory na svých pracovištích, v brigádách, v plnění norm a v boji za mír a lehký sítítek.

Je ovšem třeba, aby bychom si desnali také jídlo bolestné skutečnosti, která hlučně zamáhla do života naší církve. V zarmoucení zasmíšeli si říci, že násť ještě měli kazatelská a to i těkavá, kteří stáli v čele církve, znevážili důvěry, kterou jsme jim my a naše vlastní pověření, zradili nás a stali se propadlíci se činnosti, která namála a nemá nic společného s náboženským a církevním životem.

Přesto, že se těchto činů dogmatila celá řada našich kazatelů nebyla tím nijak dotčena činnost naší církve. Sehoť největším svědectvím jest důstojná naše konference. Už ty představují luh státní moci byla nám projevena důvěra a tím zároveň klidný život naší církve.

Prosíme Pána Boha, aby nám osvobozoval od okov starých peredků a předsudků, aby nám dal moc ke zvěstování evangelia, jehož rymí pravdy a otvíral cti pro radostnou službu lásky uprostřed našeho lidu na místě, na kterém pracujeme.

vracet lidově demokratické zřízení a kromě br. kaz. Čániho byli souzeni za sdružování proti republice. Br. Čániho bylo soudem přiřknuto neoznámení trestného činu. Tresty odňatí svobody této druhé skupině byly uděleny v rozmezí od 1 do 4 let. Amnestii jim všem byly poměrně zkráceny, takže po procesu byli bratři kazatelé propouštěni na svobodu. Ovšem nesměli kázat a ještě po několik následujících let jim byla odpírána občanská práva.

Procesy baptistických kazatelů měly dozvuky jak vně tak také uvnitř Jednoty. V prosinci r. 1953 se konala konference sborů BJB, na které v důsledku vlastního přežití muselo být novým vedením Jednoty, do jehož čela byl zvolen dosavadní zmocněnec br. Tomeš, učiněno prohlášení, že se Jednota odsouzených kazatelů zříká. (Foto textu)

I když v roce 1990 byla část usnesení z této konference anulována, dodnes nad onou událostí přetrvávají různé pohledy a určité rozpaky. Mezi kazateli, kteří zazářili krušné období 50. let, se brzy začala vynořovat úvaha o zvolené cestě, kterou si BJB vybrala.

Reflexe nesměle započatá v úváhách těch, jež sami prošli represí 50. let, je nadále nutná v rámci vyrovnaní se s dědictvím pojmenovaným totalitním režimem. Součástí této reflexe je také připomínání si těch, kteří pro svou víru trpěli. Nechceme zapomínat na naše vězněné bratry kazatele. Touto cestou jsme si chtěli připomenout část bolestné historie, kterou naše Jednota počátkem 50. let procházela, a uchovat tak svědectví o utrpení našich předků ve vídě pro generaci příští.

Lydie Kucová

Milí čtenáři Rozsévače, pokračujeme v mapování historie BJB v době komunistického režimu. Prosíme zejména pamětníky 50. let, aby se nám se svými osobními, rodinnými či jinými vzpomínkami přihlásili.

Zajímají nás vzpomínky na život církve i jednotlivce v době tuhé totality, zkušenosti s represí komunistické moci a zejména zkušenosti ze života ve sborech naší Jednoty v této nelehké době.

Rádi se za vámi k rozhovoru do vašich sborů nebo domovů vypravíme.

Lydie Kucová a Ester Pěkná
ze sboru BJB Na Topolce 14,
Praha 4, 140 00.
Telefon: 776 104 057
(ses. Kucová),
605 930 076 (ses. Pěkná).

Sbory BJB a jejich kazatelé v Čechách a na Moravě v roce 1952

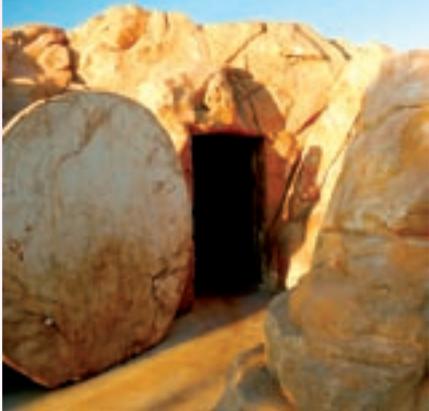
1. Brno	– Jan Jersák
2. Brno Husovice	– Rudolf Petr
3. Broumov	– Jan Veselovský
4. Cheb	– Vilém Jersák
stanice Aš	– František Kolařík (vězněn v letech 1950-55)
5. Kroměříž	– Pavel Čáni
6. Liberec	– Vilém Volanský
stanice Jablonec nad Nisou	– Václav Horák
7. Lovosice	– Ludvík Bureš
8. Ostrava	– Karel Buba
9. Pardubice	– Jan Říčař
10. Praha Vinohrady	– Cyril Burget
11. Praha Pankrác	– Jindřich Procházka ; Stanislav Švec (na vojně u PTP)
12. Šumperk	– Josef Teofil Tuček
13. Teplá u Toužimě	– Josef Pospišil
14. Víkýřovice	– Vilém Pospišil (vězněn v letech 1955-58)
15. Vsetín	– Josef Dvořák
16. Vysoké Mýto	– Jan Mikulenčák
17. Zlín	– Václav Zbořil
18. Žatec	– Vladislav Mareš

Tučným písmem – věznění kazatelé v procesech vedených proti BJB v letech 1952-1953.

Čo so strachom?

Peter Varga

Kázanie evanjelia II.

Biblia hovorí o Apollovi, že „rozprával so zápalom a múdro“ (Sk 18, 25). Je potrebné poznať, že naša padlá prirodzenosť nechce s Božím Duchom spolupracovať a bojuje proti DUCHU. To sa prejavuje našimi obavami, utiahnutostou a neustálym riadením sa okolnosťami. K tomu sa pridáva dobre známa triáska rúk, nôh, hlasu, červenanie sa či sucho v ústach. To dobre poznáme. Aby sme boli použiteľní, musíme byť najprv zapálení. Nás duch musí byť plný a vrúci. Musíme mať neustále spoločenstvo s Pánom a prijať kázanie evanjelia strateným ako Jeho bremeno. Toto bremeno sa potom zmení na silu a tá nás povedie. Duch Boží spôsobí, že naša bytosť bude taká pohľtená túžbou kázať, že sa nebudeme starať o nič iné a nebudeme sa ničoho báť. Vonkajšie okolnosti sú málokedy povzbudivé. Ale obráťme sa k svojmu duchu, ved' v nás prebýva Ten, ktorý je Radca. V našom znovuzrodenom duchu býva Ten, ktorého službou je usvedčovať svet! Nechaj sa použiť, bud' nádobou, ktorá sa nechá naplniť a použiť Tým, ktorý ju utvoril. Keď bol Pavel v Aténach a videl modlársku situáciu v meste, „v duchu sa znepokojoval“ (Sk 17, 16). Rozhodne to neboli príjemný pocit. Bohom daný nepokoj ho dotlačil k tomu, že týmto strateným nábožným ľuďom nádherne poslúžil evanjelium. Písмо nám hovorí aj o Pavlovom postoji voči kázaniu.

Nehanbil sa

„Ved' ja sa nehanbím za evanjelium, lebo ono je Božou mocou na spásu pre každého veriaceho“ (Rim 1, 16). Je až zarážajúce, že vôbec necítíme hanbu pri rozhovoroch o nezmyselných a často nevhodných veciach. Ale keď príde na evanjelium, sme akísi nesvoji. To len svedčí o tom, že svet naozaj „leží v

zlom“ (1J 5, 19) a že satan zatemňuje myse neveriacich (2Kor 4, 4). Ale budme tými, ktorí budú svedčiť o Božej moci evanjelia, a čím viac tak budeme robiť, tým bude nás duch silnejší.

Použil svoju vôľu

„Ak to konám zo svojej vôle, mám odmenu, ak však nie zo svojej vôle, plním zverenú úlohu“ (1Kor 9, 17). Pavel svedčí o tom, že pri kázaní evanjelia nemôžeme byť pasívni. Je to naše povolenie, musíme aktívne spolupracovať. Je to každodenné rozhodnutie.

Opustil vládu svojho „ja“

„Pre všetkých som sa stal všetkým, aby som zachránil aspoň niektorých“ (1Kor 9, 22). Musíme byť ochotní zísť z každého svojho trónu, či už ide o národnosť, vzdelenie, postavenie, vek, pohlavie či dokonca teologickú orientáciu, a byť schopní zvestovať evanjelium „každému stvoreniu“. Tieto veci sa môžu stať prekážkou v kázaní Krista.

Vydal sa úplne

„Ja však veľmi rád vynaložím všetko, ba vydám aj seba samého za vaše duše“ (2Kor 12, 15). Pavlovo vyznanie Korintanom nás vedie k otázke: Na kolko to myslíme s Pánom vázne? Čo sme ochotní dať za stratených?

Nevyberal si miesto a čas

„Hlásaj slovo, naliehaj v príaznivý i nepríaznivý čas“ (2Tim 4, 2). Láska Pána nás núti, aby sme ostávali v pozícii sluhov svojho Pána nezávisle od našich prirodzených sympatií či antipatií voči ľuďom, veciam a situáciám.

Zniesol utrpenie

„Znášaj utrpenie za evanjelium, posilňovaný Božou mocou“ (2Tim 1, 8). Utrpenie prináša bolest a strach. Vždy sa stretneme s odporom, preto musíme byť Bohom zmocnení a pevní v rozhodnutí platiť cenu. Pánovou opozíciou na zemi boli predovšetkým nábožní a „dobri“ ľudia. Dnes sú nimi papieroví kresťania a ľudia s relatívne dobrou morálkou. Kto im však povie pravdu? Kto sa o nich pastiersky postará?

Piate evanjelium

Hovorí sa, že život kresťana je piate evanjelium, že naša prítomnosť medzi neveriacimi je pre nich jedinou Bibliou, ktorú čítajú. „Len žite tak, ako to zodpovedá Kristovmu evanjeliu“ (Fil 1, 27). Často sa stáva, že svet sleduje naše spôsoby, len aby našiel dôvody pre odmietnutie evanjelia. Preto nemáme dávať príčinu pre pohoršenie. Podobne apoštol Peter nás nabáda k „umľčaniu nerozumnosti nevedomých ľudí“ (1Pet 2, 15). Čo je však klúčom k produktívemu kresťanskému životu? Je to samotný Kristus skrze naše ostávanie v Ňom. „Kto zostáva vo mňe a ja v ňom, prináša veľa ovocia, pretože bezo mňa

nemôžete nič urobiť“ (Jn 15, 5). Problémom je, že dovoľujeme, aby naše spoločenstvo s Pánom bolo narúšané mnohými vecami a najmä zdanivo dobrými aktivitami. Táto pasáž v Jánovom evanjeliu hovorí o tom, že máme zostať „napojení na Neho“, pretože On je viac a my ratolesti. Tak ako odlomená ratolest prestáva byť zásobovaná živinami, vysychá a nerodí ovocie, tak my bez Pána naozaj nemôžeme nič. Kolko Božích detí je dnes „vyprahnutých“ a vyschnutých! Je to najmä naša nepriadienosť, čo spôsobuje, že sme málo v spoločenstve s Pánom a s Jeho tehom – kresťanmi. Preto je skôr pravdou, že ostávame radšej v mnohých iných veciach než v Pánovi. „Každú ratolest na mne, ktorá neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac ovocia“ (Jn 15, 2). Pán chce, aby sme odstránili každú vec, ktorá je prekážkou v našom spoločenstve s Ním. Sme ochotní to urobiť? Kedy si naposledy vyznal svoj hriech? Kedy ťa naposledy Pán usvedčil? Kedy si naposledy priviedol niekoho k spaseniu? Má Pán naozaj prístup do všetkých komôr tvojho srdca?

Autorita Božieho kráľovstva

Vo svete vidíme, že kráľovstvo Božie ešte nezavládlo, a intenzívne vnímame prítomnosť zlého kráľovstva a temnoty. Akoby všetko pôsobilo proti tomu, aby sa ľudia obracali k Bohu a videli svoj skutočný stav. Nečudo, že Písмо hovorí: „Celý svet je v moci Zlého“ (1J 5, 19). Často chceme zapôsobiť svojou dobrototou či láskavosťou, no svet ju neprijíma. Inokedy by sme radi prerazili intelligentnými argumentami, no narážame na zatemnené myse. Zjavne nám niečo chýba. Pán Ježiš nám vo svojom poverení zjavil: „Daná mi je všetka moc, na nebi aj na zemi“ (Mt 28, 18). Túto autoritu musíme uchopiť a aplikovať. Moc postaviť sa proti temnote a autorita nad satanovými služobníkmi – „dal som vám moc sliapať po hadoch a škorpiónoch“ (Lk 10, 19) – spočíva v našom osobnom podriadení sa Pánovi a jeho vláde v našich životoch. Ako Božie deti nechodíme vo vlastnej moci a nekážeme samých seba. Musíme jednoducho uveriť, že nepriateľ je porazený a musí ustúpiť. Boh ako sudca si nebude špiňať ruky s nepriateľom. Vyhlásil nad ním verdikt a my sme vykonávatelia rozsudku. Pán pokarhal svojich učeníkov za nedostatok viery, keď sa plavili na člne do gerazského kraja (Mk 4, 35 – 5, 13), pretože len čo sa spustila búrka s víchrícou, báli sa a neuvedomovali si, kto je s nimi „na palube“. Pán sa im ukázal ako ten, čo má autoritu nad vetrom aj morom, aby pozdvihol ich slabú vieri. Podobne my, keď máme kázať evanjelium, musíme počítať s opozíciou, ale rovnako mať vieri v moc Pána. Apoštol

Pavel konal v autorite s čarodejníkom Elymasom, ktorý chcel odvrátiť prokonzula od vieri (Sk 13,6 – 12).

Jadro kázania a moci

Ku kázaniu evanjelia potrebujeme ako autoritu, tak aj moc. Skôr než apoštoli mohli na deň letníc kázať evanjelium, museli byť „vystrojení mocou z výšosti“ (Lk 24, 49). To sa stalo, keď bol zoslaný Duch Svätý na cirkev. Tomu však predchádzalo jednomyselné zostrávanie v modlitbe. Prvým klúcom je teda modlitba, a to nielen individuálna, ale najmä jednomyselná s ostatnými údmi tela Kristovho. Ďalším klúcom je naša ochota počuť a nasledovať vedenie Ducha Svätého. „Pristúp a pripoj sa k vozu!“ (Sk 8, 29), tieto slová počul a nasledoval Filip predtým, ako mohol zvestovať evanjelium a pokrstíť kráľovského dvorana. Kniha Skutky apoštola nás učí, ako úspešne si počínať apoštoli. Aj keď začalo prenasledovanie, oni „smelo hovorili slovo Božie“ (Sk 4, 31). Nehovorili svoje vtipné historky, ani nestrácali čas kritikou. Hovorili slovo Božie. Naše kázanie má pozostávať najmä z Božích výrokov. Naša zvest má preto stať na Božom slove a nie na našich názoroch. „Lebo nie seba kážeme, ale Krista Ježiša, Pána“ (2Kor 4, 5). Jadrom nášho posolstva nemá byť ani kresťanstvo, ani denominácia, ale sám Pán Ježiš Kristus. On je spasiteľ, On je nenapadnutelný! On je neodolateľný! Avšak kedykolvek sa reč obráti na kresťanstvo a mená, názvy, organizácie, svet nachádza legítimne dôvody na kritiku. „Naničodné a bláznivé sporné otázky zavrhuj, ved' vieš, že vyvolávajú zvady. A služobníkovi Pánovmu nesluší sa vadiť, ale byť prívetívym ku všetkým, spôsobným vyučovať a trpeživo krvdy znášať. Protivníkov nech krotko karhá, či by im Boh nedaroval pokánie, aby poznali pravdu“ (2Tim 2, 23 – 25). Tak znie dobrá rada skúseného Pavla mladému Timoteovi. Ľudia musia počuť o Kristovi. Keď sa Ho dotknú, mnohé ich otázky sa vyriešia bez veľkých debát. Máme byť prívetíví a trpezliví, ale rozoznať, či nám ľudia otázky kladú zo záujmu, alebo aby narúšali kázanie.

„Počul som len to o vás, že stojíte v jednom Duchu a spolu ako jedna duša bojujete za vieri v evanjelium“ (Fil 1, 27) – Pavel chválil Filipanov za ich jednomyselnosť v spoločnom zápase za evanjelium. Kázanie evanjelia naozaj nie je záležitosťou jedného údu. Ako telo sa vzájomne potrebujeme, preto cirkev musí fungovať vo vzájomnosti. Niekoľko sa musí modliť, niekoľko darovať peniaze, niekoľko rozdávať letáky, niekoľko pozývať ľudí, niekoľko sa chopiť vedenia napríklad pri speve, iný ist a navštěvať stratených. Kresťan nežije život údu, ale život tela. Túto pravdu potrebujeme uvádzat do praxe. Preto Pán Ježiš hovorí: chodte!

Povodně v Čechách

Sbírka na povodně 2010 skončila. Z krizového fondu bylo prostredníctvím miestnych sborov nebo priamo VV BJB vyplaceno celkem 474 000,- Kč. Výtežek sbírky činil 455 689,- Kč. Děkujeme všem, kteří do sbírky přispěli a prinášíme informace o situaci v Brništi.

Povodeň v Brništi

Brniště je obec na Českém Lipsku, ktorá se skladá z niekoľika častí: Brniště, Jáchymov, Hlemýzdí, Velký Grunov a Luhov. Niekteré z týchto častí budú ďalej jmenovať. Proto je zde uvádzím pro ujasnenie.

Prvňa povodňová vlna prišla do Brniště v sobotu 8. 8. 2010 kolem poledne. Voda v nenápadném potúčku (Olšový potok), ktorý protéká i kolem modlitebny, vystupovala, zaplavila zahrady, silnice a pronikala i do niekoľika domov. Do sborového domu se díky Bohu nedostala.

K večeru začala voda ustupovať, ale nadále prešlo. Pro změnu začala stoupat voda v Panenském potoce, ktorý sbírá vodu z většího území (pramení pod Ještědským hřbetem a v Mimoni se vlévá do Ploučnice). Kolem 21. hodiny začala zaplavovať zahrady, domy a silnice a voda velice rychle stoupala. Kulminace dosáhla kolem třetí hodiny ranní. Proto z této doby nemáme žádné fotografie. Fotili jsme až v neděli 8. 8. 2010 ráno po 7. hodině, kdy už voda zase klesla.

Rozsah povodně nás ohromil. Podle vyprávění nikdo podobnou povodeň nepamatuje od roku 1945. Před tím tu žili Němci, kteří byli s potokem „sžití“. Důmyslným systémem stavidel a vedlejších ramen vodu podle potřeby zadržovali nebo vypouštěli do okolních luk tak, aby domům neuškodila. Dnes tento systém již dávno nefunguje. V některých místech bylo dokonce hlavní koryto zasypáno a potok teče pouze původními vedlejšími rameny.

Po povodni jsme pomohli v několika domech s odklizením. Velký kus práce, nejen v Brništi, ale i ve vedlejších vesnicích Lindavě a Pertolticích, odvedl tým čtrnácti dobrovolníků kresťanských organizací, pracujících v Plzni (Terapeutická komunita Vršiček – středisko kresťanské pomoci Plzeň, spadá pod sbor Maranatha ECM Plzeň a Pracovní a sociální agentura – středisko kresťanské pomoci Plzeň, spadá pod KS Plzeň).

Díky zájmu VV BJB a návštěvě br. tajemníka Ludka Šípa se naše pomoc mohla rozrůst i do dalších oblastí. Zkoupili jsme zatím pět kvalitních vysoušečů s velice nízkou spotrebou energie. Vysoušeče již plní svoji úlohu v zasažených domech. Dodávka dalších deseti kusů se zatím pozdržela a

ocekáváme ji v nejbližších dnech. Jako první obdržela finanční pomoc jedna z nejhůře postižených domácností na nákup lednice a pračky.

Další pomoc v Brništi

Tento týden byl hodně naplněn návštěvami lidí v zasažených domech.

Miloš Matys navštívil dalších osm domácností. Mnoho lidí bylo třeba podpořit morálně a naslouchat jejich starostem. V pěti rodinách jsme pomohli nákupem spotřebičů, jako je pračka, lednička, sporák, nebo stavební materiál a kuchyňské linky. Některé rodiny navštěvujeme opakováně, protože potřebují nejen pomoc materiální, ale i hodně povzbuzení. Během tohoto týdne jsme se doslechli ještě o dalších osmi potřebných rodinách, které by bylo dobré navštívit a zjistit, jak zvládají popovodňovou situaci, a také je podpořit morálně i materiálně. Návštěvy v těchto rodinách plánujeme na následující dny.

V současné době průměrně vypočítáme jedné rodině nákupem za 14.000 Kč.

Některé domy jsou ještě nevyklizené a lidé stále vynášejí zničený nábytek. V mnoha domech otloukají omítky a podlahy a před domy se vrší další hromady sutí.

Těší nás vděčnost, kterou nám lidé projevují. Ríkají, že naše pomoc je povzbujuje a vždy se potom znova pouštějí s novým elánem do obnovy svých domovů. V příštím týdnu nás čeká evangelizace s Korneliem Novakem. Rádi bychom s ním navštívili některé lidi v Brništi a Velkém Grunově a posloužili jim i konkrétním zvěstováním Božího slova.

Děkujeme za vaše finanční dary, které slouží sociálním potřebám našich sousedů a my můžeme i tímto způsobem zvěstovat Boží lásku.

**Miloš a Kamila Matysovi
a sbor BJB Brniště**

Domov na zemi nebo v nebi?

My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista. On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všecko si podmanit.

Filipským 3, 20-21

• **Když mi bylo dvacet,** měl jsem plno plánů a snů o tom, čím naplním svůj život.

• **Když mi bylo třicet,** měl jsem počít, že za těch deset let jsem toho udělal o hodně méně, než jsem plánoval.

• **Když jsem měl čtyřicet,** poprvé jsem se vážně zamyslel a také trochu vylekal. Vždyť už mám za sebou téměř jistě polovinu života. Bude mi vůbec ta druhá polovina života stačit k tomu, abych ještě uskutečnil své „sny a plány“?

• **Když mi bylo padesát,** zjistil jsem, že už „to není ono“. Už zdaleka jsem nebyl v té kondici těla i ducha jako kdysi. Ani lékařům se už mnohé nezdálo.

• **Když mi bylo šedesát,** zjistil jsem, že patřím mezi důchodce – promiňte „seniory“. Jen stěží jsem unesl, že mi v tramvaji či autobuse uvolňovali místo k sezení.

• **Když se blížím sedmdesátce,** děkuji za každé nové ráno. Kdy mohu vstát, umýt se, najít a „něco“ přes den udělat. A musím již nutně počítat s tím, že tady již nemusím zítra být. Nejsem přitom pesimista, ale pouze realista.

Současně však nesmírně přeji všem usmívajícím se **sedmdesátiletým a osmdesátiletým** bližním

jejich svěžest a radost ze života. Rád se s nimi setkávám. Jsou mi povzbuzením.

A přece mi to nedá, abych si nezapomněl slova apoštola Pavla: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk. Mámlí žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, táhne mne to na obě strany: Toužím již odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás...“ (Filipským 1,21-24)

A tak mi zůstává v mysli i srdci právě ta jediná otázka: pro koho jsem tu ještě na světě potřebný? Kolik je těch, kteří mne ještě „nejak“ potřebují, kteří ode mne ještě něco čekají, kteří mne rádi vidí, kteří mne ještě o něco požádají, kteří ještě chtějí slyšet můj názor na to či ono, které zajímají dokonce moje životní zkušenosti? Jsou to ti nejbližší? Maminka, manželka, děti, vnučata? Sourozenci, synovci, neteře, jejich děti? Jsou to moji přátelé? Spolupracovníci? Soušedé? Lidé na ulici, v tramvaji, metru, vlaku či autobusu?

Nedávno jsem ještě v podvečer navštívil „Lídla“, abych nakoupil nezbytné potraviny. Přes celý obchod se ke mně žene malá dívčenka a kříčí: „Dědo! Dědo!“ Ano, byla to vnučka, kterou bych tam rozhodně nečekal. Byla tam i se svým mladším bráškou, mým vnukem. Za doprovodu „druhé“ babičky. Bylo to něco tak spontánního, že jsem byl na dlouho naprosto „odzbrojen“. Vůbec mi nevadilo, že se tolik lidí dívalo na „výskok“ vnučky do mé náruče. Na-

opak. Byl jsem na to náležitě hrdý. Polilo mne lidské štěstí. Tak přece mne někdo rád vidí! Potom jsme se chvíli „muckali“, a pořád se nemohli rozloučit. Přes celý supermarket se ozývalo: „Dědo, já tě pořád vidím!“

Tak tu na světě přece jenom ještě pro někoho jsem. Proto každičký den na této zemi má tak hluboký smysl. Jen musím myslit stále znovu na jedno jediné: vidí to na mně ta moje vnučka, ti lidé kolem mne, že život, můj život – je pro mne Kristus? Že je to on, kdo mi stále ještě říká: „Ještě tu mám pro tebe úkol. Ještě tě potřebuji k tomu, abys lidem ukázal na to, jak je všechny miluji a chci, aby se také těšili do nebeského domova!“

zob

Naše dny jsou vyměřeny

Nedávno mne v jednom německém časopise osloivila odpověď nemocné staré ženy o stáří a konci života mladému lékaři. Vzpomněla jsem si na verše z Jobovy knihy, které jasné říkají: „Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný loopotování.“

Jako květ vychází a podlat bývá, a utíká jako stín, a netrvá. Avšak i na takového otvíráš oko své... Poněvadž vyměření jsou dnové jeho, počet měsíců jeho u tebe, a cíles jemu položil... Když umře člověk, zdaliž zase oživne? Po všecky tedy dny vyměřeného času svého očekávat budu, až přijde proměna při mně.“ Zamysleme se i my nad odpověď ženy v tomto příběhu:

Moje stará, na srdce dlouho nemocná maminka byla zase jednou

Eva Titěrová

na důkladném vyšetření v nemocnici. Právě jsem ji doprovodila zpátky k jejímu lůžku, když se v nemocničním pokoji objevil mladý lékař. Prosil maminku, aby mu povyprávěla celou svoji anamnézu, tedy průběh všech nemocí, které v životě prodělala. To pro ni nebylo zrovna jednoduché. Kvůli dýchacím potížím dělala často pauzy. Mluvila přitílumeně, nevýrazně, s námahou. „Paní Procházková,“ ptá se pojednou lékař, „to jste již tolíkrát byla na naší klinice a naposledy tedy jen před třemi měsíci?“ „Ano, pane doktore,“ ujišťovala jej moje maminka. „Je mi líto, paní Procházková, interval vašich návštěv se bude stále zkracovat, vaše dny, zdá se, jsou již sečteny.“ V té chvíli jsem byla šokována netaktností mladého lékaře. Maminka však zcela evident-

ně slovům lékaře neprozuměla. „Co prosím?“ zeptala se tedy. Lékař opakoval svá dřívější slova již střízlivěji, ale zcela věcně. „Interval vašich návštěv na naší klinice se bude stále více zkracovat, vaše dny jsou sečteny.“ V pokoji nastalo hrobové ticho. Byla to snad nejhorská minuta života mé maminky? Ne! Naprosto ne! Maminka se v hlubokém pokoji svého srdce poušmála a odpověděla mladému lékaři zcela jasně a bez emocí: „To souhlasí! Máte pravdu! Jsme na tom úplně stejně, pane doktore. Vaše dny jsou totiž také sečteny.“

VDOVSTVO

Svedectvo zo seminára o vdovstve na konferencii OS BJB v Bratislave

Nie je pre mňa ľahké podeliť sa so svojimi skúsenosťami a postavením vdovy. Radšej by som hovorila o šťastnej a spokojnej jeseni života prežívanej vo dvojici s manželom. Poverenie poslúžiť na konferencii OS BJB na tému o vdovstve som prijala s váhaním, ba dokonca som ho chcela odmietnuť. Ale uistenie, že mám povedať len to, čo som prežila a skúsila s Pánom ako vdova, ma posilnilo k tejto službe.

Život je Boží dar, ale záleží na každom z nás, ako s ním zaobchádzame. Buď ho vezmeme do vlastných rúk a nech sa stane, čo sa stane, alebo ho zveríme do Božích rúk, kde nieto náhody, nieto prekvapenia, ani hrôzy, ani strachu a bezvýchodiskovosti. Musíme si uvedomiť, že každým dňom sme bližšie ku koncu svojho života – k smrti. Ak sme svoj život zakotvili v Pánu Ježišovi Kristovi, tak aj fakt, akým je smrť najbližších a najdrahších, musíme prijímať ako neomylné a spravodlivé Božie rozhodnutie.

Po úraze a dvoch operáciách žil môj manžel ešte tristoosemdesiatsem dní. Najťažšie chvíle som prežívala, keď som videla a počula, že mu nieto pomoci. Veľmi som trpela, ved' bol polovičkou zo mňa! V tomto položení som sa naučila rozumieť a čítať z nemej tváre a z jeho očí som vedela vyzrozumieť, čo prežíva. Denne som sa vracala k jeho nemocničnému lôžku posilňovaná Božím slovom. Pán Boh ma pomaly pripravoval na rozlúčenie, ale zároveň pridával nové sily na zvládnutie situácie. Robil to prostredníctvom svojho Slova a prostredníctvom modlitieb nášho spoločenstva, cez ktoré som mohla prežívať spolupatričnosť a súcit veľkej Božej rodiny.

Niekto musí odísť prvý, a tak sa naplnil čas odchodu i môjho milovaného manžela. V deň jeho úmrtia som si v dennom čítaní Chlieb nás každodenný prečítala takéto potesujúce slová: „Boh vždy robí všetko načas a Biblia potvrzuje dochvíľnosť Vsemohúceho presne podľa Jeho plánu. On nikdy nič nezmeškal, je dokonalý. Môžeme si byť istí, že každý moment nášho života riadi podľa svojho večného plánu. Božie načasovanie je vždy správne.“ Vďaka môjmu Pánovi som vedela celú situáciu odchodu môjho manžela na večnosť zvládnúť s presvedčením, že On o tom vie a On to dopustil.

Čomu ma učí môj Pán

Často som sa zamýšľala, prečo prišlo do nášho života práve takéto

Lenka Gubová

zastavenie. Pri všetkej tej bolesti a lútości som sa naučila mnohým veciam a osobne mi to prospelo. Pán ma naučil dívať sa utrpeniu priamo do očí – a utrpenie a súcit umožňujú rast v trpežlivosti. Môj manžel, ktorý štyridsaťri rokov pomáhal chorým na lôžku, sa naučil očakávať len na Hosopina a Jeho vôľu. Bola to aj skúška mojej viery – do akej miery dokážem vložiť aj takúto situáciu našich životov do Božích rúk. Od prvých dní manželovej hospitalizácie som sa jedenkrát týždenne postila, nie za presadenie svojej vôle, ale za silu prijať Božie rozhodnutie a Jeho vôľu. Pochopila som, čo znamená byť v nepretržitom kontakte s Pánom, nielen modlitba dvakrát za deň. Naučila som sa oveľa viac súčiť a pomáhať chorým a nevládnym, kým dovtedy som si myslela, že je to práca lekárov a na to povolaných ľudí. Inak prežívam utrpenie svojich blízkych, snažím sa im byť oporou slovom a skutkom, kde nestaciť len fyzická blízkosť, ale aj blízkosť srdca. Svoju modlitbu nekončím slovíčkom „Amen“, pretože chcem byť v ustavičnom spojení s mojím Pánom, a tak ráno začínam modlitbou a pokračujem v nej celý deň. Len v spojení s Pánom dokážem nemyslieť na seba, na sebaľutosť, na svoju samotu, na stratu milovanej osoby a na svoje akoby „utrpenie“. Moja modlitba nie je už len dákovanie a prosba, ale tým, že mi ostal už len môj Pán, moja modlitba sa stala otvoreným rozhovorom, priamou rečou, teda zdieľaním sa so všetkým s Ním.

Záhraky všedných dní

Po celých štyridsaťri rokov nášho spolužitia bol manžel moju najväčšou oporou a istotou – a vôbec tým nemyslím, žeby sme sa nespoliehali na Pána Boha a neverili v Noho. Manžel bol môjim priateľom, spovedníkom, radcom, ochrancom. Nepotrebovala som sa postažovať žiadnej priateľke,

bol tu on. Ani k prácam sme nepotrebovali žiadnu pomoc. Boli sme na všetko dvaja a náš Pán s nami. Práve manželova všeestrannosť, láska, pozornosť, zodpovednosť, objektivita, ale aj prísnosť jeho odchodom zanechali veľkú prázdnosť. Musela som sa naučiť mnohé práce vykonávať sama. A tu sa otvorila pre mňa kniha Božích záhrakov. Akoby mi Pán Boh pridával ešte dvoje rúk, otváral príručky k prácam, ktoré som nikdy nerobila. Keď som si práve s niečím nevedela rady, poslal môjho bratra, synovca, alebo ochotného syna niektoréj rodiny zo zboru – len tak náhodou a urobili všetko potrebné. Takéto Božie menšie a väčšie záhraky prežívam denne.

Veľmi mi chýbali naše spoločné modlitby. Praktizovala som ich aj v nemocnici, ale jeho modlitbu som už nepočula. No Pán Boh nemeškal a naplnil to, čo chýbalo. Už päť rokov sa stretáva raz do týždňa v mojej domácnosti skupinka sestier na spoločných modlitbách. Nielenže ma tieto stretnutia duchovne obohacujú, ale môžem im dávať svoj čas, prijímať ich a rozdávať sa. Je to radostná povinnosť myslieť a modliť sa za moje sestry.

Vdova? Vdovec?

Za mojich mladších čias, keď som počula oslovenie „vdova“, vždy to vo mne vyvolalo určitú úctu a viedlo ma to k zamysleniu nad tou osobou. Prítom som si neuvedomovala, že môže pŕist chvíľa, keď sa to bude týkať aj mňa – a už je to tu. Úprimne dákujem môjmu Pánovi, že som to ja, a nie môj manžel. Ved' tolkými krásnymi zasluženiami nás všetky vdovy zahrnul vo svojom slove nás nebeský Otec, že sa nemáme čoho báť. Pozrime sa aspoň na niektoré: „*Vdovu ani sirotu neutláčajte, ona bude volať ku mne o pomoc, iste ju vypočujem*“ (2M 22, 21 – 22). „*Lebo tvoj Tvorca je tvojím manželom. Jeho meno je Hospodin....*“ (Iz 54, 5). „*Skutočná a osamelá vdova zložila svoju nádej v Bohu a dňom a nocou zotraváva v modlitbách*“ (1Tim5, 5).

Niekedy mi je ľažko, keď vidím staršie manželské páry, ako sú tu jeden pre druhého, aby sa navzájom podopierali, pomáhali si a potešovali sa.

Prosím vás, milé sestry, ktoré ste na vrchole vášho manželského života, ale i vás staršie, dákujte Pánu Bohu za svojich manželov a pristupujte k nim s najväčšou láskou. Milujte ich a podľa slov Dostojevského: „milovať niekoho znamená vidieť ho takého, ako ho stvoril Boh“, nesnažte sa ich preto meniť podľa svojich predstáv. Navzájom sa v úcte vychovávajte a v láske si odpúšťajte, v trpežlivosti sa predchádzajte, aby ste nemuseli oplakať ani jednu chvíľu premárnenú vašou ľahostajnosťou alebo nevšimavosťou. Ani jedna chvíľa zo spoločne prežitých dní sa nevráti späť!

Brat kazateľ Daniel Šaling - 90-ročný

(Spomienky, nie životopis.)

Štrnásteho októbra tohto roku sa brat Daniel Šaling dožil deväťdesiat rokov života. Pripomenutie tohto výročia v našom zbere vo mne vyvolalo niekoľko spomienok. Chcem sa s vami o ne podeliť.

Narodil sa v rodine krajčíra a rolníka, ale najmä kazateľa Božej cirkvi. A tak sa aj on od detstva zapájal do práce v dielni, ako aj okolo gazdovstva a gazdovského domu. Kto poznáte brata Daniela, viete aj o tom, ako ho nás Boh a Pán predívne zachránil v bojoch v druhej svetovej vojne.

Ked' sa opäť otvorila možnosť študovať na našom baptistickom seminári v Prahe pod vedením brata Dr. Jozefa Procházku, nuž prihlásil sa aj brat Daniel. Táto prihláška znamenala viac ako len žiadosť o štúdium; BJB bola pevnou súčasťou Božej cirkvi a stotožňovala sa s jej učením a tradíciou.

V roku 1949 vyšiel nový zákon o cirkvách a ich zriadení. Tento zákon stanovoval, že fary a cirkevné zby, ktoré neboli k zákonom stanovenému dátumu personálne obsadené (teda nemali svojho duchovného správcu), boli zo systemizácie vyškrtnuté. Preto vedenie BJB požiadalo študenta Daniela Šalinda, aby prevzal miesto kazateľa v zbere Jelšava a Poprad – Veľká. Poslúchol nielen volanie cirkvi, ale hlavne volanie Božie. Šiel do Jelšavy. Mal kde bývať (u Meliškov či Jungov) a na stravu chodil po rodinách zo zboru, ktoré mu okrem obedu pribalili aj večeru. V dobe tzv. lístkového systému (k nákupu potravín boli potrebné aj potravinové lístky, bez ktorých sa nedali potraviny kúpiť) to bola nemalá obet. Spomieniem ešte jedno obmedzenie kazateľskej práce. Pod správu kazateľa východoslovenského zboru spadalo desať modlitební a osem ďalších diaspor, kde sa konávali bohoslužby. Rodín a domácností, kam mal kazateľ zboru cestovať, bolo však ešte omnoho viac. Každú zamýšľanú návštevu staníc a diaspor zboru musel kazateľ najprv písomne označiť okresnému cirkevnému tajomníkovi a po vykonaní cesty zasa napísať správu o ceste. Brat Daniel mal aj takú skúsenosť, že pri ceste na návštevu rodín žijúcich napr. v Somotore a Čiernej ho páni zo štátnej bezpečnosti (ŠtB) prinutili vystúpiť z vlaku a vrátiť sa, lebo návštevu vopred nenahlásil. Udivovalo ma aj to, ako sa pripravoval na bohoslužby – vo vlaku či autobuse, krátko pred začiatom zhromaždenia a pod. Na prípravu za stolom s literatúrou v rukách nezostával čas; ved' tu bola okrem rozsiahleho zboru aj rodina a jej požiadavky.

Na odporúčanie vedenia cirkvi sa brat kazateľ Daniel Šaling prestahoval z Jelšavy do Kežmarku, kde bol prázdný kazateľský byt pri modlitebni, ktorá sa vysídlením obyvateľov nemec-

kej národnosti vyprázdnila. Aj preto sa sídlo východoslovenského zboru preneslo do Kežmarku. Odtiaľ podnikal brat Daniel cesty do iných staníc zboru, hoci aj na motorke ČZ 175. Raz zviezol z Popradu do Jelšavy známeho kolportéra Biblí a duchovnej literatúry brata Horňana. Ten mu na konci cesty povedal: „Brat Daniel, mal by som sa Ti podakovať, ale nech Ti Pán Boh odpustí, že som musel tolko trpieť.“ Vyše sedemdesiatročný človek, ktorý chodil i stovky kilometrov pohodlne pešo, tažko znášal jazdu na zlých cestách.

Opäť na žiadosť vedenia cirkvi i na pranie zboru Vavrišovo sa brat Daniel aj s rodinou prestahoval do Vavrišova a prevzal správu tohto zboru a jeho staníc. Neviem povedať, ako za jeho „éry“ rástol zbor, ale viem, že zbor žil pestrým duchovným životom. Viem, že brat Daniel neplakal, že má ako kazateľ málo financií pre rodinu, v ktorej rástli dve deti, ale šiel pracovať ako brigádnik do JRD, trebárs k výrobe drevených debníčiek. Nebola to práca prepychovo platená, ale riadiť sa heslom KKD, t. j. každá korunka dobrá. Niektorí mu vycitáli, že ho to oberá o čas k biblickej príprave kázní a biblických hodín, avšak korunku nepridal. Aj keď boli podmienky života v našich zboroch v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch minulého storocia tažké, mali sme sa namiesto šírenia rečí o našich kazateľoch radšej modliť. Žali by sme dnes výsledky duchovného prebudenia.

O pár rokov prišla opäť výzva vedenia BJB, aby sa brat Daniel i s rodinou prestahoval do ďalšieho zboru. Tentoraz to bola Bratislava, odkiaľ musel odísť brat kazateľ Kondač. Zbyty Vavrišovo a Bratislava si nových navrhnutých pracovníkov zvolili za kazateľov a s láskou ich prijali za svojich. Bratovi Danielovi priniesla služba v Bratislave viac práce. Bol sice oslobodený od služby organistu a dirigenta spevokolu, ale zato pribudli nové povinnosti – Slovenské ústredie BJB, Rozsievač a pomoc s jeho vydávaním a expedíciou, atď. Bol nielen nominálnym členom Slovenskej Rady BJB, ale i Rady BJB v ČSSR. To mu nakoniec prinieslo poverenie zastávať funkciu predsedu Rady BJB v SR a podpredsedu Rady BJB v ČSSR. Bolo to mnogo zodpovednosti a povinností; návštevy zborov, i rôznych zasadania nadcirkevných organizácií, napríklad Ekumenickej rady cirkví, Biblickej spoľačnosti, Mierovej konferencie cirkví. Na týchto stretnutiach aj usilovne pracoval a využíval svoje dary – písal zápisnice, dokumentoval (jeho oblúbené fotografovanie ho neopustilo dodnes), organizačne pripravoval zasadania a pod. Myslím, že na týchto postoch dobre reprezentoval našu BJB.

Chcem pripomenúť niektoré obme-

dzenia služby brata kazateľa Daniela. Prvé obmedzenie je ochorenie jeho manželky Valiky, ktoré až dodnes trpeživo a s láskou znáša. Obdivujem ho a ďakujem Pánovi za túto službu, ktorú mlčky nesie. Nikdy som ho nepočul stažovať sa. Sám nie je zdravý. Spomínam si, ako ho niekedy v prvej polovici šesťdesiatych rokov zasiahol záchvat nemoci v bývalej Juhoslávii. Pár týždňov tam strávil nehybný v byte jedného z členov zboru. Nasledovali opakovane liečenia v nemocnici či kúpeľoch tu na Slovensku. Nakoniec vyrastal v spoločenstve Božej cirkvi, kde každá služba Slovom vyžadovala aj osobné svedectvo o Božej prítomnosti, moci a láske, zvykol hovoriť o svojich cestách, ktoré chápal ako Božiu prítomnosť vo svojom živote.

Uzavriem osobnou spomienkou asi z roku 1956 či 1957. Ako gymnaziálny študent som pozval na zborovú evanjelizáciu, ktorú viedol brat kazateľ Daniel Šaling, dvoch svojich spolužiakov. Obaja si pochvalovali službu Slova. Jedan z nich túžil prísť aj druhý večer. Reagoval na výzvu brata kazateľa Šalinda a šiel do malej miestnosti k modlitbe. Nasledujúce dni jeho života boli plné nadšenia. Žiaľ, stratil sa mi z očí. Odšiel ilegálne s rodičmi do zahraničia. Nikto zo spolužiakov o ňom nič viac nepočul. Som však presvedčený, že našmu Bohu a Pánovi sa nestratil.

Milý brat Danko, ďakujeme Ti za službu, za podriadenie sa volaniu vedenia cirkvi, za každodennú službu Pánovi i nám, členom zborov, za prekonávanie tažkostí života nasledovníka Pána Ježiša Krista. Nech Ďa Pán požehnáva a obdarováva novou silou k Jeho vernému nasledovaniu. **Hospodín Ta požehnaj a ochraň! Nech dá Hospodín na Teba svietiť svojej tvári a nech Ti je milostivý. Nech Ti dá Hospodín pokoj; pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum.**

P. S. Záverom mesiaca októbra sa dožila deväťdesiatpäť rokov života rodiná sestra brata Daniela, sestra Margita. Aj Tebe prajeme, sestra Gitka, Boží pokoj a radosť, i napriek veku a rôznej slabosti tela. Nemálo si slúžila svätým.

I nadáľ potrebujeme Tvoje modlitby. S bratským pozdravom a v láske Krisťovej.

Pej

Ku gratulantom sa pridáva aj redakcia Rozsievača.

Přání k narozeninám

Rodina Kernových (manželka, děti, vnoučata, další příbuzní i přátelé) si připomněli životní jubileum - 65. výročí narození bratra Milana Kerna (13. 9. 1945), nynějšího předsedy Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů v Česku. V průběhu let bratr prošel jako kazatel čtyřmi sbory: Brno, Cheb, České Budějovice a Litoměřice. Bratru Milánu Kernovi přejeme hojně Božího požehnání v jeho náročné službě na Božím díle. Bez jeho přítomnosti jsme si toto jubileum připomněli 2. 11. 2010 v Bratislavě v redakční radě Rozsévače. Vděčně jsme konstatovali, že pokud mu vyjde čas v jeho náročné službě, mohl by se zúčastňovat zasedání redakční rady v Bratislavě i v Brně. Byla by tak obnovena dobrá tradice neformální účasti předsedy Jednoty na redakčních radách. Bratře Milane, sestry a bratři z redakce Rozsévače Ti přejí hodně sil a Božího požehnání v osobním životě i ve Tvé zodpovědné službě.

Bratr Jan Titěra členem komise BWA

Na kongresu BWA v Honoluulu v červenci tohoto roku neměla BJB v ČR žádné zastoupení. Presto se tam děly věci významné pro naši Jednotu. Bratr kazatel Bc. Jan Titěra byl zvolen za člena Komise pro evangelizaci BWA ve funkčním období 2010 – 2015. Tato komise má asi 25 členů, rovnoměrně ze všech kontinentů. Členové se schází jednou za rok. Posláním komise je pomáhat sborům (jednotám) v naplňování evangelizačního poslání.

S vděčností přijímáme zvolení bratra Titěry do této významné funkce. Těšíme se také na zprávy a podněty z této komise, které budeme moci přijímat skrze bratra velmi krátkou cestou. Přejeme bratru Janu Titěrovi Boží zmocnění pro tuto významnou službu.

Bible pro lidi

Bible politikům

Česká evangelikální aliance a Křesťanská misijní společnost společně zaštitily akci, díky níž je možné zakoupit a darovat Bible nově zvoleným politikům (zastupitelům i senátorům) za zvýhodněnou cenu. Občané České republiky si v tomto volebním roce vybrali mnoho nových lidí, kteří budou na několik následujících let zodpovědní za vládu a správu naší země i našich měst. Na mnoha místech se rozvolnily dlouhodobé mocenské struktury a lidé doufají ve změnu a větší spravedlnost.

Zakotvení

Tyto věci ovšem vyžadují lidi se silnou integritou a odolností vůči zlému. Odvahu k reformám i odolnost v pokušení, které přináší získaná moc, vyžaduje zakotvení, stojící mimo vlastní moudrost a ambice - zakotvení v Pravdě: o sobě samém, o Bohu a Jeho vůli.

Více na: http://www.ea.cz/aktuality_leve/biblepolitikum

Za redakciu Rozsiveaca V. Pospíšil

Bible zdarma

Díky milosti jedné zahraniční nadace, mohou dostat misijní projekty pro svou práci Bible zdarma. Stačí k tomu splnění jednoduché podmínky - doslova jednou větou popsat princip projektu a odeslat na uvedenou adresu. Tuto nabídku mohou využít jednotlivci, neziskové organizace a sbory.

Nabídka trvá pouze do 1. prosince 2010.

Vyhlášení výzvy: 1. listopadu 2010
Příjem žádostí: písemně nebo e-mailem do 1. prosince 2010 (v případě nevyčerpání plánovaného množství Biblí bude následovat 2. kolo této výzvy).

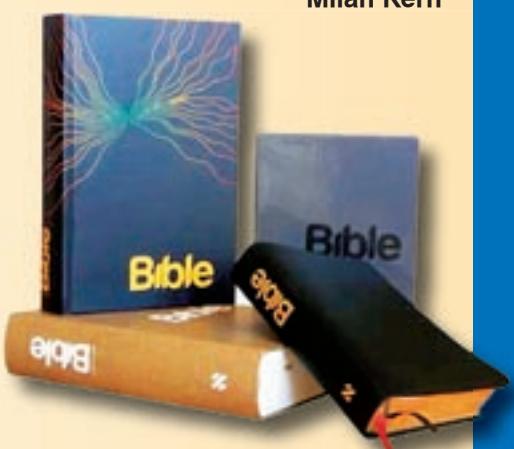
Realizace a ukončení projektu

Plánované akce mohou být realizovány ode dne registrace projektu předkladatelem.

Akce musejí být ukončeny nejpozději do 31. 12. 2011.

Adresa pro zasílání žádostí:

Nadační fond B21, Eva Řepková,
Branky 11, 756 45 Branky u Valašského
Meziříčí; E-mail: eva.repкова@
bible21.cz

Jan Škráňka
Koordinátor Celonárodního čtení
Bible

Zomrel Igor André

Zbor BJB vo Vavrišove je jedným z najmenších na Slovensku, ale žijeme vierou a vďaka pôsobeniu Božieho slova sa necítime opustený malým stádočkom. Zvlášť v letných, dovolenkových mesiacoch sa modlitebňa zaplní chalupármí z dediny i blízkeho okolia. Naši hostia nie sú len návštěvníkmi, ale podľa obdarovania nám aj poslúžia. Uplynulé leto bol mimoriadne vydarený a hodnotný duchovný program.

Aj touto cestou děkujeme bratom

za požehnanú službu a bratovi Igorovi Andre (Cirkev bratská) za myšlienku a následnú organizáciu tohto programu. Jeho netradičný názov znel: „Biblické knihy v vtácej perspektívy.“ V piatich zastaveniach sme sa každú augustovú nedelu započúvali do odkazov celých biblických kníh. A tak sme z vtácej perspektívy videli knihu Jób (pohľadom Juraja Hovorku), Druhý list Korintiánom (Milan Číčel), knihu Amos (Štefan Markuš), Jozue (Igor André) a Evanjelium podľa Marka (Ludovít Fazekaš).

Zamyslenia boli nielen inšpiráciou na ich prečítanie, ale aj povzbude-

ním k živej viere.

Pri písaní týchto riadkov sme ešte netušili, že brat Igor Andre, lekár, spolužakladateľ a riaditeľ Diakonického združenia Betánia, bude Pánom života a smrti náhle odvolaný. Opustil nás mimoriadne obdarovaný človek, ktorý svojím životom ukázal, ako svojimi darmi slúžiť všetkým a neochaboval.

J. Stupka

Misijní konference BJB v ČR

Daniel Kuc

Misijní odbor

V sobotu 16.října 2010 se ve Vysočém Mýtě setkalo 30 bratří a sester z našich sborů. Přivedla je touha po společné misii. Svolavateli Misijní konference byli kazatelé Pavel Novosad a Erik Poloha.

Tito bratři byli spolu s Daniellem Kucem pověřeni prozatímnním vedením obnovené činnosti Misijního odboru do další Misijní konference, která se bude konat na podzim roku 2011, a přípravou regulérních voleb vedení Misijního odboru.

Představení misijní činnosti

Rada sborů zde představila svoji misijní práci. Misijní pracovníci z Ostravy nebo Litoměřic hovořili o klubech pro děti, přednáškách na školách, letních aktivitách. Uherské Hradiště krátce představilo své pravidelné pouliční evangelizace. Vysokomýtí mluvili o spolupráci s Johnsonými (IMB) při zakládání nové práce v Hradci Králové.

O začátcích nových sborů bylo

slyšet i od brněnských bratří (Medlánecky) a Larry Lewise (Plzeň).

Bratr Jan Titěra přítomné povzbuzoval k využití možností Brněnské tiskové misie či satelitních evangelizací s Ulrichem Parzanym.

Povzbuzení a modlitby

Z odpoledního rozhovoru o roli Mi-

misijních projektech v Česku i za hraničí a to těch sborů BJB, které o takovou spolupráci stojí.

Povzbuzující je fakt, že se lidé, zapojení do misie, setkali. Zároveň se ale zavázali k vzájemným přímluvným modlitbám za výhled jakéhosi informačního bulletinu nejen s modlitebními námy, internetové stránky o našich misijních aktivitách či chystané setkání těch, kteří se pokouší o misijní působení na úplně novém místě (jaro 2011).

Nové zborovia na Haiti

Craig Culbreth, riaditeľ misijných organizácií Floridskej baptistickej konvencie, navštieva už dvanásť rokov Haiti a spolupracuje s viac ako tisíckou miestnych baptistickej zborov. Pri svojej poslednej návštive poskytol rozhovor o ich aktuálnej službe.

Kolko nových zborov sa podarilo od skončenia katastrofálneho zemetrasenia založiť?

Od januára bolo založených 215 nových baptistickej zborov. Žiadny z nich sa nestretáva v budove. Ja by som to dokonca nenazval ani stanmi. Nie sú tam žiadne múry, ale väčšinou sú to plastové dosky alebo plachty, ktoré namontovali na drevené rámy, aby ľudí chránili pred slnkom a dažďom.

Aké sú dlhodobé výhľadky týchto zborov?

Veľmi dobré. Realizujeme kurzy štúdia Biblie, pracujeme s pastormi, ktorých vzdelávame vo vodcovstve, povzbudzujeme ich a snažíme sa im pomáhať vo financovaní. Sme presvedčení, že všetko stojí a padá na kvalitnom vodcovstve.

Prečo má zakladanie nových zborov prednosť pred budovaním ubytovania pre postihnutých ľudí alebo pred ich vzdelávaním?

Rozhodli sme sa pre takúto formu pomoci. Chceme ľuďom v prvom rade odovzdávať duchovné posolstvo. V opačnom prípade by sme sa stali len ďalšou humanitárnu organizačiou.

Ide o skutočný prírastok nových baptistickej zborov?

Áno, pred zemetrasením bolo na Haiti celkovo 891 zborov a teraz ich je asi 1 105.

Boli tito noví návštevníci zhromaždení predtým aktívni v cirkvi?

Nie, v skutočnosti boli mimo cirkvi. Po zemetrasení sme zaznamenali 162 314 obrátení. Naše nové zbytory sú vytvorené z týchto ľudí. Nám ide o vzťah s Ježišom Kristom, nie o národ, ktorý má pobožných ľudí.

Sú nejaké rozdiely medzi týmito novými zborami a tými, ktoré existovali pred zemetrasením?

Nové sú pod plachtami z plastu a tie pred zemetrasením majú pevné budovy. Nové sú plné nových veriacich, ktorí sú veľmi dychtiví po vyučovaní. Ich pastori sa vo všetkom veľmi spoliehajú na Pána. Pastori nemajú amerických podporovateľov, a napriek tomu účinne pracujú.

Ako sa menili metódy zakladania zborov v čase po katastrofe?

Hnutie zakladania zborov na Haiti je výsledkom žatvy veriacich. My sme sa neusilovali o zakladanie zborov, aby sme zasiahli ľudí, ale sme sa zamerali na žatvu. V tom je ten rozdiel. Počas nešťastia sme sa snažili o to, aby ľudia prišli ku Kristovi. A keď sa to stalo, usilovali sme sa s novými veriacimi naštartovať nové zbytory.

**Zdroj: Christianity Today
Preklad S. Lomjansky**

Nová kniha: Baptistické zásady, jejich kořeny a okolnosti vzniku

Rádi bychom vás informovali o vydání publikace „Baptistické zásady, jejich kořeny a okolnosti vzniku“. Myšlenka na sepsání tohoto textu vznikla po setkání Rady zástupců sborů, které se konalo 27. února 2010 v Žatci.

V rozhovorech, které zde vedli delegáti sborů, opakováně zaznělo, že BJB postrádá aktuální materiál, který by srozumitelným a přístupným způsobem formuloval hlavní důrazy baptistické tradice.

V dřívějších dobách – zejména ve dvacátých a třicátých letech minulého století – vydali čeští baptisté pro své potřeby několik podobných publikací, zejména z pera formativních osobností, jakými byli kazatelé Jindřich Procházka, Josef Novotný či Václav Králíček. Od roku 1948 až dodnes však v této oblasti zela propast, která čekala na své zaplnění.

S vědomím názorové pestrosti naší Jednoty jsme se rozhodli pojmut připravovanou publikaci jako vícehlas, ve kterém by se neodrážel pouze dílčí pohled jednoho autora či sboru, ale širší spektrum možných přístupů a pojetí baptismu.

Domníváme se, že myšlenková diskontinuita, zaviněná komunistickým pronásledováním BJB, vede dodnes k nejasnostem o kořenech a zdrojích

naší tradice.

Proto první část publikace tvoří statí, která předkládá stručný přehled milníků, které vedly až k dnešní podobě baptismu. Autorem této statí je bratr Pavel Vychopeř, který se dějinami baptismu dlouhodobě zabývá a vyučuje je také v pražském sboru Na Topolce.

Druhou částí brožury je text, který připravila sestra Lydie Kucová, a který se zaměřuje na vývoj baptistického hnutí v Čechách a jeho nejvýraznější předěly, jako byly například kolportérská misie, jednotlivé reemigrantské vlny, nebo zásadní změny politické situace.

Poslední částí je pak přehled baptistických zásad, jehož autorem je Jáchym Gondáš. Tato kapitola vychází z aktuálního znění dokumentu Zásady a stanoviska, který je součástí naší ústavy. Jednotlivé body dokumentu jsou uvedeny v plném znění, opatřeny komentářem a také vybranými citáty od domácích i zahraničních autorů. Celá publikace je zakončena seznamem vybrané literatury.

Naším cílem nebylo předložit obsáhlou odbornou monografii, ani jakousi závaznou baptistickou „dogmatiku“. Věříme, že náš stručný pokus může posloužit sborům v oblasti základního vzdělávání, předkřestní katecheze, ale

POČÚVAJ

www.radio7.sk

rádio 7
rádio pre život

Sateliitné a internetové vysielanie pre vás:

- spravodajstvo
- svedectvá zo života
- duchovné úvahy
- kresťanská hudba

Banská Bystrica 107,7 MHz

Počúvajte nás a podporite naše vysielanie
satelit Astra 3A

také jako srozumitelný misijní materiál. A v neposlední řadě také věříme, že by tato publikace mohla vyvolat další rozhovor o baptistické tradici a inspirovat nové pokusy o její promýšlení.

Brožura má rozsah 78 stran, stojí 60,- Kč a je možné si ji objednat prostřednictvím kanceláře VV BJB.

Za kolektiv autorů
Jáchym Gondáš

Intenzivní kurz Manželské a rodinné poradenství

26.-29. ledna 2011

Popis kurzu:

Každý manželský pár potřebuje pochopit, co o manželství říká Bible, a žít podle ní. Během tohoto kurzu budeme studovat všechny důležité pasáže ukazující, jak pomoci manželským párem, které procházejí problémy. Budeme se věnovat například biblickému pohledu na mužství a ženství, účelům manželství, cestám, jak vybudovat pevné manželství, komunikaci a řešení konfliktů.

Na kurzu získáte:

- Kvalitní vyučování od zkušeného přednášejícího.
- Studijní sylaby/poznámky v češtině (všechny přednášky budou taktéž překládány do češtiny)
- Obecenství a nová přátelství
- Až 30% slevu na všechny knihy a materiály vydané Občanským sdružením Didasko.
- Dárek od Občanského sdružení Didasko

Cena kurzu: 800,-Kč (v ceně je zahrnuto stravování, ubytování i studijní poznámky).

Záloha: 300,-Kč (číslo účtu – 190598188/0300)

Vyučující: Carey Hardy, kazatel a přednášející

Carey je absolventem University of Houston, kde získal titul B.S. ve farmacii, a The Master's Seminary, kde dosáhl titulu M.Div. Ve své dosavadní službě působil jako ředitel křesťanské školy, vedoucí hudebních slo-

žek sboru, kazatel, osobní asistent Johna MacArthura, přednášející na výročních konferencích Shepherd's Conference sboru Grace Church, mimořádný profesor na The Master's College a Master's Seminary a člen výboru Aurora Ministries. Je velice vyhledávaným řečníkem na téma jako jsou výkladová kázání, teologie, biblické poradenství, křesťanský život, manželství a rodina, a přednáší tak na konferencích po celém světě. Carey je též jedním z autorů studijních materiálů **Jak být dobrým rodičem** (vydalo Občanské sdružení Didasko, 2010).

V současné době slouží jako kazatel ve sboru Twin City Baptist Church ve Winston-Salemu, Severní Karolína, a mimořádný profesor na Shepherd's Theological Seminary v Cary, Severní Karolína. Carey je ženatý už 33 let a se svou manželkou Pam mají dvě děti, které milují Krista a slouží Mu.

Kde: Sbor Bratrské jednoty baptistů,
Moravcová 430, 767 01 Kroměříž

Kontakt: Alois Klepáček, 773 630 323 nebo Renata Koláčková, 604 990 332, renatakol@seznam.cz

Postrehy zo stretnutia seniorov 2010

Vasil Vološčuk

Tohtoročné stretnutie seniorov (Ósmy tábor českých a slovenských seniorov BJB), ktoré sa konalo v našej „zotavovni“ (chata Račková) v Račkovej doline v dňoch 7. – 11. 9. 2010, bolo poznačené mnohými radostnými skutočnosťami.

Prvým dôvodom na radosť bola účasť. 62 ubytovaných a asi 10 dochádzajúcich (maximálna ubytovacia kapacita) vytvorilo opäť vzácné spoločenstvo bratov a sestier v Pánovi. Potešujúca bola rastúca účasť z Čech (17), účasť zakladateľov tábora, ktorí sa zúčastnili už po ôsmykrát (16), účasť nových táborníkov (15) a účasť kazateľov seniorov (Pavel Kondač, Vlastimil Pospišil, Miloš Šolc). V Pánovej prítomnosti sme vytvorili radostné a obžívajúce spoločenstvo Božích detí.

Druhou radostnou skutočnosťou bolo pripomnenie 65. výročia zvolenia prvého výboru pre stavbu chaty v Račkovej doline, ktoré sa uskutočnilo na prej povojsnej slovenskej a českej konferencii vo Vavrišove v dňoch 2. – 4. 11. 1945 v zložení: Za Čechy: br. Řičař, kazateľ, Pardubice; br. Procházka, profesor, Praha; br. Miloš Šolc, úradník, Praha. Za Moravu: br. Roth, kazateľ, Rokytnice u Vsetína, br. Vladimír Dvořák, študent, Brno. Za Slovensko: br. Nahálka, továrník, L. Mikuláš; br. Ján Kováč, majiteľ cementárne, Ondrašová; br. Halaj, odb. učiteľ, Lučenec; br. Emil Kráľ, úradník, Bratislava; s. Čermáková z Lučenca; br. Michal Kešjar, kazateľ, Vavrišovo. Predsedom sa stal brat Martin Nahálka a tajomníkom brat Michal Kešjar. Tento výbor sa staral o stavbu budovy tak intenzívne, že už v auguste roku 1947 sa v nej uskutočnila túžobne očakávaná konferencia československej mládeže BJB, na ktorej sa zúčastnilo asi 700 účastníkov. Šest účastníkov tejto pamätnej konferencie si to pripomienulo aj účastou na našom tábore.

S veľkým potešením a s vďačnosťou za obetavú a nadšenú prácu výboru a ostatných „budovateľov“ v minulosti sme si pripomienuli aj účasť ich potomkov na terajšom tábore: Za rodinu Vladimíra Dvořáka bola prítomná jeho manželka Ruženka (brat Vladimír sa pre chorobu nemohol zúčastiť) a za rodinu Kováčovú dcéra Drahuška Štepitová rod. Kováčová.

Tretím dôvodom na velkú radosť bola naša pomyslená účasť na Svetovom kongrese baptistov na Havajských ostrovoch (28. júl – 1. au-

gust 2010). Priebeh kongresu nám podrobne, vyčerpávajúco a obetavo, slovom aj fotografiami priblížil brat Pavel Kopčok, jediný účastník Kongresu z bývalého Československa (o téme konferencie a prednesených referátoch na inom mieste).

Štvrtým velkým dôvodom na radosť bola prítomnosť prezidenta Európskej baptistickej federácie (ktorý je zároveň aj biskupom (predsedom) Zväzu evanjelických kresťanov baptistov v Moldavskej republike a pastorem cirkvi v Kišiňove, brata Valerija Gileci. V srdečnej atmosfére piatkového večera sme sa dozvedeli mnohé zaujímavé informácie o práci baptistov v Moldavsku a v EBF. V sobotňajšej kázni nám pripomenal potrebu stále viacej poznávať Písma a počúvať, čo nám hovorí Duch Svätý skrze Ježiša Krista pre naše životy (Ján 14, 10).

Piatym a najväčším dôvodom na spoločnú radosť bolo rozhodnutie jednej priateľky (účastníčka tábora z Čech) nasledovať Pána Ježiša.

A tak by sme mohli písť o ďalších radostných chvíľach nášho tábora, o spoločnom výlete v Tatrách, o službe vo Vavrišove, o obetavej službe našich bratov a sestier (zvlášť manželov Jagerských z Košíc, Blaženky Betkovej, manželov Šolcovcov, manželov Barkócziovcov z Nesvád a mnohých iných), o radostiach „hubárov“, o chvíľach zdielania sa, o piesňach a stíšeniach pri táborovom ohni atď. Opísať všetko nie je možné, je to treba prezíti. Vďaka našim obetavým a nadšeným predkom máme „domov“, našu zotavovňu. Povzbudzujeme sa k tomu, aby sme ju viacej využívali a tak zabezpečili aj jej ekonomické prežitie. Srdečná vďaka všetkým, ktorí pripravili nás tábor na našu radosť a duchovné obživenie a na Pánovu oslavu.

Hory – Vysoké Tatry

Hory tu stojí ako odvæké zázraky, honosí se jako sochy velkého Umělce, svou výškou sahají až nad mraky. Bůh své dílo dovezl do konce.

Stojíme uprostred soch přírody, jedna krásnejší zdá se být než druhá. Lze tu cítit zázrak Boží svobody. Ty hory jsou krásné jako po deští duha.

Tóny větrů zde našly svou síň, akustiku vytvořila příroda, pod skalou je věčný stín, paprsek slunce tu marně místo hledá.

Slyšíš zde tóny – větrů ozvěny, den co den stejně znějí, celá staletí jsou bez proměny, jen svou věčnou píseň pejí.

Dlouhé věky tu stojí vedle sebe, krásně, svorně bez zásti, každá z nich je podobná jen sobě, každá z nich je tou nejkrásnejší.

Vody jako živé bytosti slézají ze skal, hloubí si tunely, koryta a tečou dál do lesa, tam dole je čeká řeka, by odnesla je v dál, aby ovlažily zemi, jako ranní rosa.

Stojíme tu zamýšlen nad Tvůrcem hor, údolí, oceánu i všední krásy, jen lidská ruka se tu dotýká jako mor. Bůh je Tvůrce všeho, co je krásné, bílé i černé rasy.

Jak veliký jsi, Bože, ve svém díle, kdo Ti jen môže být podoben? Ty jsi nad nebesa, nebes vyvýšen, která síla se vyrovnaná Tvé síle?

Když spatřuji dílo Tvých prstů, říkám: „Co je člověk, že na něho pamatuješ, v Kristu ho svou velkou láskou miluješ, k věčnému jsi ho povolal životu.

Vlastimil Pospišil

Dálkový vzdělávací program na Biblickém teologickém semináři v Pelhřimově

Před třemi lety otevřel Biblický teologický seminář svůj první ročník denního studia. Současní studenti jsou na začátku druhého roku studia, zatímco první absolventi již slouží ve sborech. Naši touhou již od začátku bylo vzdělávat křesťany pro práci v církvi na té úrovni, ke které je Bůh povolá. Za tímto účelem jsme kromě denního studia začali pořádat konference na různá téma (např. „Sborová práce s dětmi“ s bratrem Kalenským, vedoucím klubů Awana, nebo „Izrael ve světle Bible“ s bratrem Gerloffem, novinářem žijícím v Izraeli), sloužíme ve sborech a mládežích a začali jsme vydávat křesťanskou literaturu.

Podzimní novinky

Tento podzim přidáváme další důležitý kousek do mozaiky vzdělávání, a to Dálkový biblický teologický seminář (DBTS). DBTS je určen všem znovuzrozeným křesťanům, kteří mají touhu hlouběji poznat Boží Slovo a život církve. Je důležité, aby byl student vnitřně motivován touhou po prohloubení osobního vztahu s Ježíšem Kristem skrze studium Jeho Slova. Předchozí vzdělání nebo akademické schopnosti uchazeče nejsou rozhodující.

Dvouleté studium bude probíhat formou sobotní výuky (5 sobot za jeden rok). V jednom studijním dni budou vyučovány dva předměty z oblasti Bible nebo z oblasti církve a osobního růstu. Biblické předměty zahrnují studium větších celků, jako je Pět knih Mojžíšových, Proroci nebo Evangelia, ale také podrobnější

Hlavní budova BTS

Teologie Starého zákona s Dr. McKinnionem ze Shepherds Theological Seminary

ho úkolu, ale zároveň k povzbuzení studenta.

Další součástí studia bude jedenkrát za rok účast na některé z konferencí nebo modulových kurzů denního studia BTS. Dobrovolnou (volitelnou) součástí DBTS bude také několikadenní soustředění, při kterém bude probíhat výuka nad rámec studijního programu. Především to ale bude možnost společně sloužit v místní komunitě, modlit se a chválit našeho Pána při společných bohoslužbách a modlitebních chvílích a také se vzájemně lépe poznat při volnočasových aktivitách.

Konference

První ročník DBTS bude odstartován společným setkáním zájemců při konferenci „Rozhovor o církvi“, která se koná na BTS v Pelhřimově 27. listopadu 2010. Pokud máte zájem studovat na DBTS a na tuto konferenci se nedostanete, nic není ztraceno. Začít studovat můžete kdykoli v průběhu školního roku a kurzy, o které na začátku přijdete, si nahradíte, až budou příště vyučovány.

Cena dvouletého studia je Kč 3000,- a zahrnuje deset vyučovacích sobot, výukové materiály a obedy. (Konference, modulové kurzy a soustředění se platí zvlášť.) Cena nezahrnuje knihy k jednotlivým kurzům, ale tyto je možné půjčit si z knihovny BTS nebo se slevou zakoupit na místě. Pokud máte zájem o další informace ke studiu na BTS, a to formou dálkovou nebo denní, prosím kontaktujte nás na info@btscz.com nebo na čísle 774 998 246. Rádi zodpovíme Vaše dotazy.

Za tým Biblického teologického semináře

Vláďa Donát ml., ředitel

Jednotlivcům BTS nabízí:

- jednoleté a dvouleté denní studium
- dálkové dvouleté studium
- jednotlivé kurzy a konference
- křesťanskou literaturu

Sborům BTS nabízí:

- službu při bohoslužbách, biblických hodinách a na mládežích
- přednášky ze Starého a Nového zákona (možnost využít domácí i hostující učitele)
- evangelizační koncerty

Pravidelné shromáždění

studium některých biblických knih. Oblast církve a osobního růstu zahrnuje např. učednictví, biblické poradenství v praxi, přípravu vyučování z Bible nebo apologetiku.

Písmo nazepamět

Mezi úkoly, které budou studenti plnit, patří čtení Písma, učení se versů nazepamět, nebo vypracování referátu k danému předmětu. Při plnění těchto úkolů budou mít studenti možnost být v kontaktu s vyučujícími a to pomocí Skypu, telefonu nebo alespoň e-maily. Věříme, že pravidelné konzultace s učitelem mohou sloužit k pomoci s vypracováním zadáne-

Evangelizační koncert
St. Louis Gospel Choir
v Pelhřimově

To najkrajšie, to ešte iba príde

To najkrajšie, to ešte iba príde.
Ohnivým stípom kráča pred nami.
Blýska sa bleskom archanjelských krídel.
Stráca sa hore medzi hviezdami.

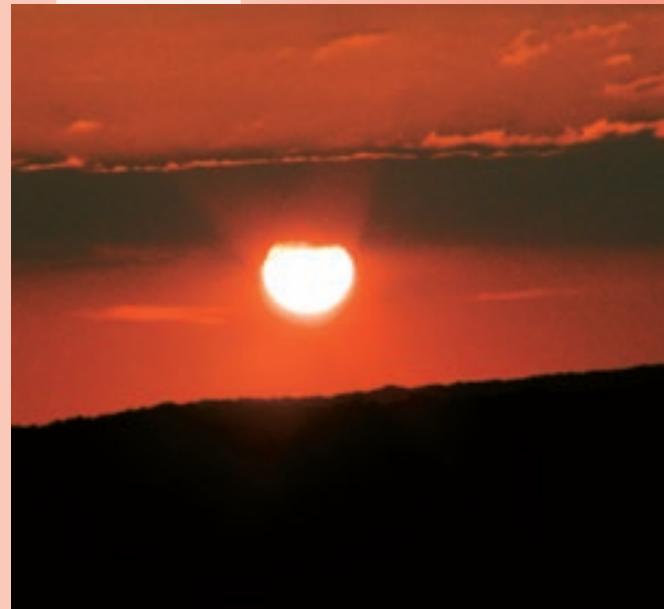
To najkrajšie, to ešte iba príde.
Zbytočne vnárať srdce do zeme.
Do tmy sa rútiť v nekonečných chybách.

Cez dierku škúliť, kam už nesmieme.

To najkrajšie, to ešte iba príde.
Najväčšia túžba. Jediný zo snov.
Hľa, priestor, kam som odtiaľ nedovidel,
kde letmá chvíľa splýva s večnosťou.

To najkrajšie, to ešte iba príde.
S pútnikom stúpam do nebeských brán.
Až raz budem stáť na tom istom mieste,
kam na oblaku predišiel ma Pán!

Ladislav Fričovský

9
2010

ZRINKO

Dětská příloha časopisu

Rozsévač
Rozsievac

ročník 8

Ti-Fam – dcéra čarodejníka

Pribeh na pokračovanie

(Podľa materiálov Detskej misie upravila
Miriam Kešjarová)

Malý Pierre sa väzne zranil. Ti-Fam si robila o neho starosti. Keď išla nabrat vodu do studne, zastavila sa u Rosy, aby sa pozrela na malého synovca. Okamžite si spomenula na verš, ktorý sa učila: „Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a bude vám otvorené.“ (Matúš 7, 7) „Drahý Pane Ježišu, znova prosím. Prosím, pomôž Pierrovi, aby sa mal lepšie, a prosím, ukáž mi, čo mám robiť.“

Ti-Fam presviedčala Rosu, aby zobraza Pierra na misionársku stanicu.

„Budem o tom premýšľať,“ povedala Rosa zamyslene.

V tú noc sa Ti-Fam náhle prebudila. Vonku začula podozrivé zvuky. Po špičkách prišla k oknu a zbadala ženskú postavu, ako nenápadne mizne v tme. Bola to Rosa s Pierrom na rukách. Išla do misionárskej stanice! „Drahý Pane Ježišu,“ modlila sa Ti-Fam, „Prosím, daj Rose silu a chráň ju.“

V tú noc už Ti-Fam nezaspala.

Hned' skoro ráno vyšla do záhrady. Zelené steblá kukurice práve rašili zo zeme. To bolo dobre. Budú mať dostatok jedla. Vtom zazrela svojho otca.

„Kde je Rosa?“ spýtal sa.

„Odišla,“ povedala Ti-Fam.

„Kde je Pierre?“

„Zobraza ho so sebou,“ odpovedala Ti-Fam pokojne.

„Určite odišla do misionárskej stanice!“ kričal Orestil. „Rosa bude počuť o misionárskom Bohu. Zoberiem ich odtiaľ a priviediem naspäť!“

„Ach, ocko, Boh je úžasný. Pán Ježiš naplnil moje srdce radosťou a pokojom. Nebojím sa duchov. Ja, ja... sa bojím o teba. Boh nenávidí hriech, ocko, ale chce, aby sme boli v Jeho rodine. Pán Ježiš prišiel na zem, aby za nás zomrel, aby sme neboli navždy od Noho oddelení.

Potom znova ožil! Keď veríme, že to Ježiš urobil, potom nám odpustí náš hriech a narodíme sa do Božej rodiny.

Drahý ocko, mám ťa rada,“ Ti-Fam sa nežne zahľadela do otcovej tváre. „Túžim, aby si prijal Pána Ježiša ako Spasiteľa od hriechu.“

„Ti-Fam,“ povedal Orestil pomaly, „vieš, že tvoj ocko je osamelý... bojí sa a je veľmi zlý. Nemala by si ma rada, keby si vedela, aký som zlý.“

Orestil položil ruku na plece Ti-Fam. „Potrebujem skutočného Boha, ale... nie som si istý. Musím počkať.“

O niekoľko dní sa Rosa s Pierrom vrátili. Ti-Fam ich nadšene vítal. „Ach, Rosa, Pierre vyzerá skvele!“

Ako sa majú pán a pani Turnbullovci? Ako sa má babička?“

„Všetci sa majú dobre a niečo ti poslali. Povedala som babičke,

ako ti otec roztrhal Bibliu. Pozri!
Poslala ti novú!“

„Dakujem, veľmi ti ďakujem,“ zvolala radostne Ti-Fam. „Ach, Rosa, počúvala si slová z Božej knihy?“

„Áno, drahá sestrička. Prijaťa som Pána Ježiša ako svojho Spasiteľa od hriechu! Ale čo teraz urobí náš otec?“

Keď k nemu dievčatá prišli, Orestil si pozorne poobzeral

SMS
pro Tebe
a Tvou
modlitbu
v tomto
měsíci

Pierra. „Boh misionárov je úžasný,“ povedala Rosa. „Ocko, aj ty musíš prijať Pána Ježiša.“

Orestil si zakryl rukami oči. „Možno niekedy... Je chladno. Obávam sa, že dnes v noci bude mráz. Ráno sa s vami porozprávam.“

Nasledujúce ráno Ti-Fam prebudil otcov krik: „Ti-Fam! Rosa! Pozrite! Kukurica je zničená! Mráz ju všetku spálil. Kde je teraz váš Boh?“

O pár dní neskôr kráčal Orestil s Ti-Fam cestou do hôr, aby našli nejaké jedlo. I keď slnko hrialo, šaman sa triasol.

Chcel ísť rýchlejšie, ale zranená noha ho bolela viac ako kedykoľvek predtým. Vtom z druhej strany hôr začul volanie: „Haló! Haló!“

„Chod sa pozrieť, kto to je,“ prial Orestil dcére. Ti-Fam sa rozbehla dopredu.

Orestil pomaly kríval za ſhou. O chvíľu videl Ti-Fam, ako sa rozpráva s vysokým, usmievajúcim sa mužom. Spoznal pána Turnbulla a jeho manželku. Čo tu robili?

„Máme dobrú správu,“ povedal pán Turnbull. „Keď sa krestania v Amerike dopočuli, že hladujete kvôli mrazu, rozhodli sa vám pomôcť. Poslali peniaze, aby ste si nakúpili novú kukuricu na sadeenie. Urobili to v mene Pána Ježiša, pretože vás majú radi.“

Orestil prekvapene otvoril ústa. Nutne potreboval jedlo, ale keby zobrať kukuricu od misionárov, ľudia by sa od neho odvrátili a prestali by uctievať duchov. Už by nikomu nemohol predať ani jeden talizman.

Zrazu sa rozbehol a postavil sa pred zástup, ktorý sa tu zhromaždil. „Tito ľudia vám priniesli otrávené jedlo!“ kričal.

„Chcú, aby sme všetci zomreli! Ja, Orestil, váš šaman, usporiadam dnes večer voodoo slávnosť. Poprosím duchov, aby vysali jed z kukurice.“

„Chod preč, Orestil!“ nahnevali sa niektorí muži zo zástupu.

Orestil sa otočil a pomaly kráčal domov. Veď on im ešte ukáže!

Ako sa skončí príbeh Ti-Fam a jej rodiny? Prečítajte si decembrové Zrnko a dozviete sa.

Velké osobnosti

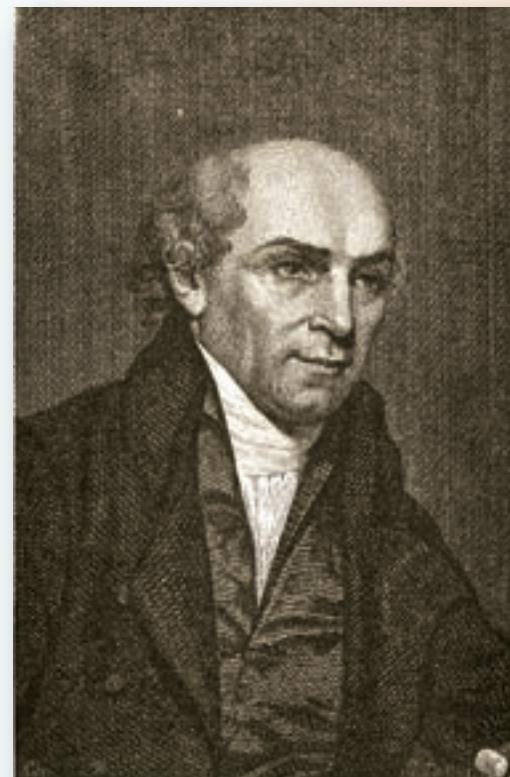
William CARRY

(1761 – 1834)

(Podle materiálu Dětské misie zpracovala Miriam Kešjarová)

Obuvník, který dal Indii Bibli...

Baptistický kazatel, kterého nazývají „otcem moderní misie“...

William stál pod stromem a pozorně sledoval ptáky v hnizdě. Tiše přemýšlel: „Až ptáci opustí hnizdo, musím si jej vzít do své sbírky.“ Netrvalo dlouho a odvážný chlapec začal šplhat na strom pro nový úlovek. Vtom se mu smekla noha a William spadl se stromu na zem. Vážně se zranil a musel zůstat několik dní ležet v posteli. Ale jen co se uzdravil, opět se pokusil vylézt na strom pro hnizdo. William se nikdy nevzdával. Když si něco vzal do hlavy, také to uskutečnil.

O několik let později začal tento rodák z Anglie pracovat u obuvnického mistra, pana Nicholsa.

Zde se ve Williamově životě udála veliká změna. Jednou ho mistr poslal na nákup a William si koupil také něco pro sebe. Při placení však zjistil, že mu chybí šiling, a tak si jej vzal z mistrových peněz. Cestou domů přemýšlel, co řekne panu Nicholsovi. Najednou si vzpomněl, že má v kapse jeden falešný šiling. Vypadal přesně jako pravý, ale nebyl ze stříbra, pouze z mosazi. Taková mince neměla žádnou hodnotu, ale William ji přece přidal k ostatním penězům a doufal, že mistr nic nepozná. Pozorný mistr si však chlapcova podvodu všiml. William se velmi styděl a poprvé v životě si uvědomil, že je hříšný.

Rozhodl se přijmout Pána Ježiše do svého života. V ten den se celý jeho život změnil. William Carey byl muž, kterému záleželo na tom, aby všichni lidé mohli slyšet zprávu o Pánu Ježíši. Proto se rozhodl odejít do daleké Indie.

Usilovně studoval indické jazyky a překládat do nich Bibli. Chodil z městečka do městečka a vyprávěl lidem o tom, jak jim mohou být odpuštěny hříchy. Trvalo však dlouhých sedm let, než první Ind přijal Pána Ježíše. Byl to indický guru (učitel náboženství), který se jmenoval Krishna Pal.

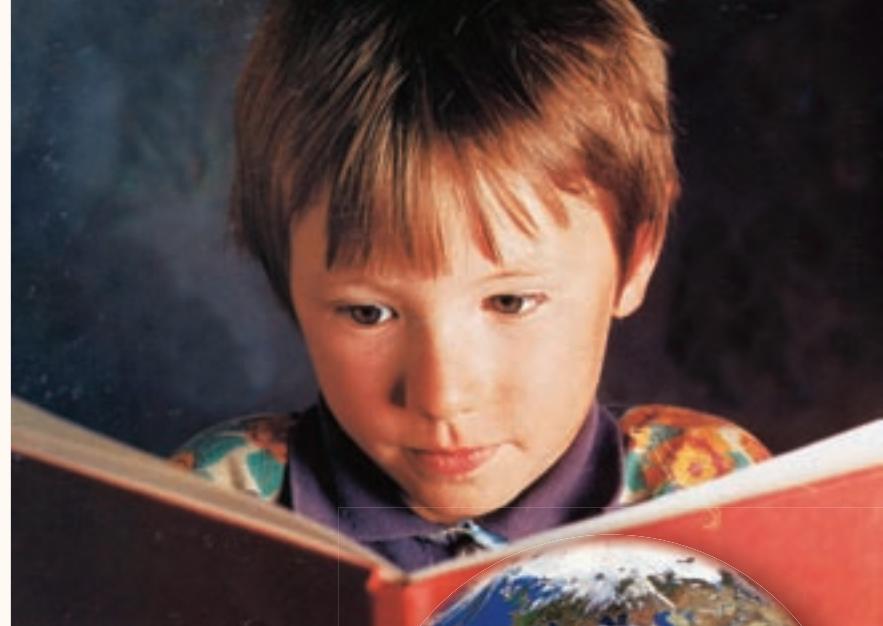
William se nevzdával, ani když lidé nerozuměli jeho kázání. Nevzdával se dokonce ani tehdy, když vyhořela tiskárna, v níž spolu s přáteli tiskli indické Bible. Věděl, že Pán Ježiš stojí na jeho straně a pomůže mu v každé situaci.

William Carey byl velmi skromný člověk. Nepřál si, aby o něm lidé hovořili. Záleželo mu na tom, aby mluvili o jeho Spasiteli. A Pán Ježiš požehnal jeho dílu. William měl jen základní vzdělání, ale stal se

profesorem indických jazyků na vysoké škole a dokonce vysokou školu i založil. Byl chudý a přece obohatil tisíce lidí, když jim daroval Boží slovo. Původně pracoval jako obuvník, ale stal se z něj velký misionář a pomohl založit misijní společnost. Stal se světoznámým a mnozí lidé v různých zemích světa následovali jeho příkladu.

Když William sedával na sklonku svého života ve své krásné zahradě, často vzpomínal na léta, kdy se svou prací začínal. Víc než pět let potřeboval na překlad Bible do bengálštiny. Postupně ji přeložil do dalších 14 indických jazyků.

Lidem, kteří hovořili těmito jazyky, umožnil William Carey číst Boží slovo. Dodnes je pro nás příkladem houževnatosti, vytrvalosti a víry.

1	ù sú úpii	on ostríhal ovcu
2	ù sú úpii	on ostríhal ženu
3	ù sú úpii	on ukradol ovcu
4	ù sú úpii	on ukradol ženu
5	úpii sú úpii	
6		žena ukradla ovcu

Skús

niečo preložiť!

Prečítaj si prvé štyri vety v jazyku konkomba, ktorým sa hovorí v Ghane. **Všimni si, ako znamienka pre dôraz alebo tón menia význam** (ú znamená, že hlas pri vyslovení hlásky stúpa, ú znamená, že hlas klesá).

Pokus sa preložiť č. 5 a č. 6 napíš v konkombskom jazyku.

Halloween alebo Vianoce?

„Nikto nemôže slúžiť dvom pánom...“

Matúš 6, 24

Milí kamaráti, pred nedávnom som prišla do školy, kam chodia moje deti, a v nemom úžase som zostala stáť pri vchode. Vo vstupnej hale na mňa cerili zuby vyškerené tekvice, okolo stien povievali masky čarodejníc a upírov, na strope sa hompáľali desiatky čiernych netopierov. „Kam som sa to dostala?“ vystrašene som premýšľala. Po chvíli som pochopila... Bol Halloween a v škole si ho pripomenuli veľkolepou výzdobou. No priznám sa vám, mne sa to nepáčilo. Už sa teším, keď čierne strašidelné postavy vystriedajú bieli anjeli a zlaté hviezdy. Dúfam, že sa s vianočnou výzdobou v škole poponáhľajú...

Vaša Mirka

Nasledujúce riadky porovnávajú dva sviatky, ktoré majú radi mnohí ľudia, no neuvedomujú si, že tieto sviatky sa od seba veľmi odlišujú...

Vianoce

24. - 26. 12. - **kresťanský sviatok** (Oslavovali ho tí, ktorí uverili v skutočného Boha.)

- sviatok pripomínajúci narodenie a život (Oslava narodenia Božieho Syna.)
- postavy: Ježiš, Mária, Jozef, anjeli, pastieri...
- farba: biela, zlatá, strieborná, zelená...
- spôsob oslav: stretnutie rodiny, slávnostné bohoslužby v kostoloch, spievanie piesní na Božiu slávu

Páči sa takýto sviatok Pánu Bohu?

Oslavujem týmto sviatkom Pána Ježiša?

Halloween

- v noci z 31. 10. na 1. 11. - **keltský, pohanský sviatok** (Oslavovali ho tí, ktorí neverili v skutočného Boha. Uctievali satana.)

- sviatok pripomínajúci smrť (Kelti obetovali dušiam mŕtvych dary.)
- postavy: čarodejnice, duchovia, strašidlá, kostry...
- farba: čierna
- spôsob oslav: strašidelné páry, nočné návštevy cintorínov, rozprávanie hrôzostrašných príbehov

Páči sa takýto sviatok Pánu Bohu?

Oslavujem týmto sviatkom Pána Ježiša?

Jesenná lúčka

Milan Rúfus

Už osmutniewa lúčka,
posype nám ju múčka.
A do studenej nehy
zavinú si ju snehy.

Trávička z toho bledne.
Aj dníčky sú už striedme.
Obloha trochu tmavá
slniečku zbohom dáva.
Slniečka jej už netreba,
keď kvety idú do neba.

Potichučky a všetky
cúvajú od nás kvietky,
až sa nám celkom stratia.

Nezastavme ich, bratia.
Na jar sa znova vrátia,
tie tvoje lesné žienky.

A začnú od snežienky.

Marnotratný syn

Projdi s marnotratným synom
jeho cestu, ktorá začíná
rozloučením s tatínkem a končí
návratom do jeho náruče.

**Cely pribeh najdeš v Bibli
v 15. kapitole Lukášova
evangelia...**

